

พุทธมนต์ พระปริตรแปล

พระธาตุศรีเมืองเพ็ญ วัดสว่างโพธิ์ชัย ต.ภูทอง อ.เชียงยืน จ.มหาสารคาม

อิติปิโสวิเสเสอิ, อิเสเสพุทธานามะอิ, อิเมนาพุทธานังโสอิ, อิโสตันพุทธานังปิตีอิ

แม้เพราะเหตุนี้ พระพุทธเจ้าจึงวิเศษ เพราะวิเศษ ควรนอบน้อมพระพุทธเจ้า
เพราะนอบน้อมพระพุทธเจ้า เราจะเข้าถึงพระองค์ เพราะเราเข้าถึงพระองค์ ก็จะได้พบพระพุทธเจ้า

คำปราชญ์

ในขณะนี้ (มีนาคม ๒๕๖๓) มีสถานการณ์ของโรคระบาด “ไวรัสโคโรนา” หรือ “โควิด-๑๙” มีการแพร่กระจายไปทั่วโลก หลายคนรู้สึกหวาดกลัว หมดกำลังใจ สิ้นหวัง วิตกกังวล เครียด ฟุ้งซ่าน ระแวงไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ในฐานะพุทธศาสนิกชน เราก็ควรยึดมั่นตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า สวดมนต์ ไหว้พระ เจริญภาวนา

ในสมัยพุทธกาล เมืองเวสาลีเกิดภัย ๓ อย่าง คือ ทุพภิกขภัย อดน้ำอดอาหาร และโรคภัย ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก เจ้าลิจฉวีได้ทูลเชิญพระพุทธเจ้าเสด็จมาเพื่อกำจัดภัยร้ายนี้ พระพุทธเจ้าทรงมอบหมายให้พระอานนท์เจริญน้ำพระพุทธรูป และสวด “รัตนปริตร” เพื่อป้องกันอุปัทวเหตุทั้งหลาย ขจัดปัดเป่าภัยความอดอยาก และภัยจากโรคระบาด

พระปริตร แปลว่า เครื่องคุ้มครอง คือ ป้องกันอันตรายภายนอก มีโจร ยักษ์ สัตว์เดรัจฉานเป็นต้น และป้องกันอันตรายภายใน มีโรคภัยไข้เจ็บเป็นต้น

ก่อนจะสวดพระปริตรทุกครั้ง ควรน้อมระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย ตั้งนะโม ถึงไตรสรณคมน์ สมาทานศีล ๕ สรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ แล้วจึงสวดพระปริตรหรือคาถาอื่นๆ นอกจากนั้น ควรสวดบทธรรมจักรทุกวันพระ เพราะธรรมจักรเป็นพระธรรมเทศนาแรกที่กล่าวถึงอริยสัจ ๔

ผู้สวดพระปริตรมี**เมตตาจิต**เป็นเบื้องต้น ขณะสวดมี**จิตใจมั่นคง ไม่ฟุ้งซ่าน** ด้วยจิตที่เลื่อมใส ศรัทธาอย่างแท้จริง ด้วยหลักคำคัญสองข้อ คือ **สังกิริยา** และ **เมตตา** พระปริตรจะมีอำนาจอานุภาพคุ้มครองป้องกันอันตรายภัยต่าง ๆ เกิดความสุขสวัสดิ์มีชัย และเป็นมงคลอย่างยิ่ง

(ข)

อานิสงส์ที่ได้รับจากการสวดพระปริตรนี้ เกิดมาจากอานุภาพของพระรัตนตรัย และอานิสงส์จากการเมตตา จะได้รับอานิสงส์ต่างๆ เช่น ประสบความสวัสดิ์ ความเจริญรุ่งเรือง ได้รับชัยชนะ แคล้วคลาดจากอุปสรรคอันตราย มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง และอายุยืน

อานุภาพของพระปริตรที่สวดด้วยจิตที่มีสมาธิแน่วแน่ จะแผ่ไปถึงแสนโกฏิจักรวาล ทำให้ผู้สวดได้รับผลานิสงส์มหาศาลหาประมาณมิได้ ดังนั้น ขอให้พุทธบริษัทเชื่อมั่นอานุภาพพระปริตร หมั่นสวดพระปริตรอยู่เนืองนิตย์ จะได้รับประโยชน์สุขโดยทั่วกัน

หลังจากสวดพระปริตรจบแล้ว ควรตั้งจิตอธิษฐานให้ครอบครัวหรือญาติพี่น้องมีความสวัสดิ์ จะมีผลานิสงส์ทำให้ผู้สวดและผู้ที่ตนแผ่ไปถึงมีความสวัสดิ์ แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุหรือภัยอันตรายทุกอย่างได้

สุดท้ายนี้ สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายปรารถนาแล้ว ถ้าเป็นไปโดยชอบ ประกอบด้วยธรรม นำตนให้พ้นทุกข์แล้วไซ้ ขอจงสำเร็จๆ โดยพลัน และด้วยบุญนี้ ขอจงเป็นพลปัจจัยให้เข้าถึงพระนิพพานด้วยกันถ้วนหน้าทุกท่าน ทุกคนเทอญ

**ธัมโม หะเว รักขะติ ธัมมะจารัง
ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม**

พระณรงค์ สุจิณฺณธมฺโม

๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓

ที่มาของการสวดมนต์

คำว่า “มนต์” มาจากคำเต็มว่า “พุทธมนต์” ซึ่งหมายถึงพระธรรม คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นการสวดมนต์ก็คือการสาธยาย คำสั่งสอนของพระพุทธองค์นั่นเอง

ในครั้นพุทธกาล พระสาวกจะช่วยกันจดจำพระธรรมคำสอนแล้ว ถวายทอดสู่ศิษยานุศิษย์ของตน โดยการท่องจำแบบปากเปล่า เรียกว่า “มุขปาฐะ” คือ สืบทอดกันมาด้วยปากต่อปากโดยตรง ไม่ใช้ตัวหนังสือ

สมัยต่อมา ได้รวบรวมคำสอนของพระพุทธเจ้าออกเป็นหมวดหมู่ กลายมาเป็น “พระไตรปิฎก” พระภิกษุสามเณรนำมาสาธยายเป็นกิจวัตร เรียกว่า “การทำวัตรสวดมนต์”

ในประเทศไทย พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรง ริเริ่มธรรมเนียมการบูชาพระรัตนตรัยทั้งตอนเช้าและตอนเย็น ที่เรียกว่า ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น และทรงพระราชนิพนธ์บทสวดเป็นภาษาบาลีไว้ หลายบท ซึ่งยังคงใช้สวดกันอย่างแพร่หลาย มาจนถึงปัจจุบันนี้

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การสวดมนต์ก็คือการทรงจำ สืบต่อ ถวายทอด เรียนรู้ พระธรรมคำสั่งสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นเอง สิ่งที่สวดล้วนเป็นหลักธรรมสำคัญของพระพุทธองค์ทั้งสิ้น ถ้า ผู้สวดมีความรู้ ความเข้าใจ ในสิ่งที่สวดด้วย การสวดมนต์ก็จะเป็นการ เจริญปัญญาให้กับผู้สวดอีกด้วย

การสวดสาธยายธรรมมีประโยชน์หลายประการ ในพระไตรปิฎก ก็ได้ระบุถึงประโยชน์ที่จะได้รับไว้ ดังนี้ ๑. เข้าใจอรรถ เข้าใจพระธรรม คำสอนอย่างแจ่มกระจ่าง ๒. เกิดปราโมทย์ (ความรื่นเริงเบิกบานใจ) ๓. เกิดปีติ (ความอิ่มเอิบใจ) ๔. กายสงบระงับ ๕. มีความสุข ๖. จิตเป็น สมานธิ ๗. เป็นเหตุแห่งวิมุตติ (ความหลุดพ้นจากกิเลส)

อานิสงส์พระปริตร

โบราณจารย์ได้รวบรวมอานิสงส์ของพระปริตรไว้ดังนี้ คือ

๑. มงคลสูตร ทำให้เกิดสิริมงคล และปราศจากอันตราย
๒. รัตนสูตร ทำให้ได้รับความสวัสดิ์และพ้นจากอุปสรรคอันตราย
๓. เมตตาสูตร ทำให้หลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข ไม่ฝันร้าย เป็นที่รักของมนุษย์และอมมนุษย์ทั้งหลาย เทพพิทักษ์รักษา ไม่มีภัยอันตราย จิตเกิดสมาธิง่าย ใบหน้าผ่องใส มีสิริมงคล ไม่หลงสติในเวลาเสียชีวิต และเกิดเป็นพรหม เมื่อบรรลุมะตตามาน
๔. ขันธปริตร ป้องกันภัยจากอสรพิษ และสัตว์ร้ายอื่นๆ
๕. โมรปริตร ป้องกันภัยจากผู้คิดร้าย
๖. ธัคคปริตร ทำให้หลุดพ้นจากอุปสรรคอันตรายและตกจากที่สูง
๗. วัฏฏกปริตร ทำให้พ้นจากอัคคีภัย
๘. อาณานาฎิยปริตร ป้องกันภัยจากอมมนุษย์ ทำให้มีสุขภาพดี และมีความสุข
๙. อังคุลิมาลปริตร ทำให้คลอดบุตรง่าย และป้องกันอุปสรรคอันตราย
๑๐. โพชฌังคปริตร ทำให้มีสุขภาพดี มีอายุยืน และพ้นจากอุปสรรคทั้งปวง
๑๑. อภยปริตร ทำให้พ้นจากภัยพิบัติ และไม่ฝันร้าย
๑๒. ขยปริตร ทำให้ประสบชัยชนะ และความสุขสวัสดิ์

(จ)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำบูชาพระรัตนตรัย	๑
ไตรสรณคมน์	๒
สังฆกิริยาคาถา	๓
สมาทานศีล ๕	๔
พุทธานุสสติ อัมมานุสสติ	๕
สังฆานุสสติ	๖
พระปริตร	
ชุมนุมเทวดา	๗
มนการสิทธิคาถา	๘
สัมพุทเธ	๑๐
นะโมการอัญฐกะ (นะโม ๘ บท)	๑๑
มงคลสูตร	๑๒
รัตนสูตร	๑๕
กรณียเมตตาสสูตร	๒๓
ขันธปริตร	๒๖
โมรปริตร	๒๘
ธชัคคปริตร	๓๑
วัฏฏกปริตร	๓๓
อาภานาภียปริตร	๓๔
อังกุลิมาลปริตร	๔๔
โพชฌังคปริตร	๔๕
อภยปริตร (ยันตุนฯ)	๔๘

เรื่อง	หน้า
พุทธชยมงคลคาถา (พาหุง)	๕๐
ชยปริตร (ชยันโต)	๕๓
บทสวดบาลี-แปล	
อภินิหารปัจจุเวกขณะปาฐะ	๕๕
โอวาทปาติโมกขคาถา	๕๖
มหาการุณโกนาถิตีอาทิกาคาถา	๕๗
เขมาเขมสรณคณปริทีปิกคาถา	๕๘
อาณิสสสังขการเจริญเมตตา	๕๙
บทสวดพิเศษ	
ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร	๖๒
อนัตตลักขณสูตร	๖๘
อาทิตตปริยายสูตร	๗๓
พุทธบารมี	๗๗
จุลลไชยยปกรณ	๗๗
เมตตานิสังสะสุตตปาฐะ	๘๑
บทแผ่เมตตา	๘๔
คำกรวดน้ำ อิมินาฯ	๘๕
คำวันทาพระเจดีย์	๘๗
คำบูชาพระบรมธาตุเจดีย์	๘๘
คำอุทิศส่วนกุศลหลังบูชา	๘๙
นักขัตตยักขภูตานัง	๘๙
เทวดาอุยโยชนคาถา (บทส่งเทวดา)	๙๐

คำบูชาพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง
ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน. (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม. (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์. (กราบ)

พุทฺธพภาคนมการ

(หันหน้า มายัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต พุทฺธพภาคะนมะการัง กะโรมะ เส)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า

พระองค์นั้น,

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทฺธัสสะ.

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(๓ ครั้ง)

ไตรสรณคมน์

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ติสระณะคะมะนะปาฐัง ภาณามะ เส)

พุทธี สระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้า เป็นสรณะ

ธัมมัง สระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรม เป็นสรณะ

สังฆัง สระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์ เป็นสรณะ

ทุติยัมปิ พุทธี สระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้า เป็นสรณะ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรม เป็นสรณะ

ทุติยัมปิ สังฆัง สระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์ เป็นสรณะ

ตะติยัมปิ พุทธี สระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้า เป็นสรณะ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สระณัง คัจฉามิ,

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรม เป็นสรณะ

ตะติยัมปิ สังฆัง สระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์ เป็นสรณะ.

สังฆกิริยาคาถา

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ สัจจะกิริยาคาถาโย ภาณามะ เส)

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง, ที่พึงอื่นของเราไม่มี
พุทโธ เม สาระณัง วะรัง, พระพุทเจ้าเป็นที่พึงอันประเสริฐของเรา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ, ด้วยกล่าวอ้างความสัตย์ความจริงนั้น
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา. ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่าน ในกาลทุกเมื่อ.

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง, ที่พึงอื่นของเราไม่มี
ธัมโม เม สาระณัง วะรัง, พระธรรมเป็นที่พึงอันประเสริฐของเรา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ, ด้วยกล่าวอ้างความสัตย์ความจริงนั้น
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา. ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่าน ในกาลทุกเมื่อ.

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง, ที่พึงอื่นของเราไม่มี
สังโฆ เม สาระณัง วะรัง, พระสงฆ์เป็นที่พึงอันประเสริฐของเรา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ, ด้วยกล่าวอ้างความสัตย์ความจริงนั้น
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา. ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่าน ในกาลทุกเมื่อ.

หมายเหตุ สวดเพื่อให้ผู้อื่นว่า “เต” ถ้าเพื่อตนเองเปลี่ยนเป็น “เม”

สมาทานศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทาน งดเว้นจากการฆ่าสัตว์และเบียดเบียนสัตว์

๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทาน งดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่ไม่ได้ให้
ด้วยอาการลักขโมย

๓. กาเมสุมิจจาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทาน งดเว้นจากการประพฤติดูผิดในกาม

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทาน งดเว้นจากการกล่าวคำพูดที่ไม่จริง

๕. สุราเมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทาน งดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย
อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทมัวเมา

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ. (๓ ครั้ง)

ข้าพเจ้าขอสมาทานศีล อันประกอบด้วยองค์ ๕ ประการแล้ว ดังนี้.

ขุขธานุสสติ

อิติปิ โส ภะคะวา, แม้เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,
อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปັນโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ,
สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิฑู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ,
เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,
เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
พุทธโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
ภะคะวาติ. เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

(กราบ)

ธัมมานุสสติ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
สันทิฏฐิโก, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
อะกาลิโก, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,
เอหิปัสสิโก, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด,
โอปะนะยิโก, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ. เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

(กราบ)

สังฆมานุสสติ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม
เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว,
ยะทิทัง, ได้แก่ บุคคลเหล่านี้ คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิณียโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

อัญชะลีกะระณีโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

เป็นเหื่อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

(กราบ)

พระปริตร

ชุมนุมเทวดา

สระรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง ประริตตานุกาโว สะทา รักขะตฺตติ
พระริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภาทันตา อะวิกขิตตะจิตตา ประริตตัง ภาณันตุ

สมันตา จักกะวาฬสุ	อัคราคัจฉันตุ เทเวตา
สัทธัมมัง มุนิราชสสะ	สุณันตุ สัคคะโมกขะกัง ฯ
สัคเค กาเม จะ รูปะ	คิริสีขะระตะเณ จันตะลิกเข วิมานะ,
ทีเป รัฏฐะ จะ คาเม	ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต,
ภุมมา จายันตุ เทวา	ชะละละละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา,
ติฏฐันตา สันติเก ยัง	มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ ฯ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา (๓ ครั้ง)

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้มีเมตตาจงแผ่ไมตรีจิต ด้วยคิดว่า
ขออานุภาพพระปริตร จงรักษาพระราชเจ้าผู้เป็นเจ้าแห่งนครน พร้อม
ด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยพระราชวงศ์ พร้อมด้วยเสนาอำมาตย์
แล้วอย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระปริตร

ขอเชิญเหล่าเทพเจ้า ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ชั้นกามภพก็ดี รูปภพก็ดี
และภุมมเทวดา ซึ่งสถิตอยู่ในวิมาน หรือยอดภูเขและหุบผา ในอากาศ
ก็ดี ในเกาะก็ดี ในแคว้นก็ดี ในบ้านก็ดี ในต้นพฤกษาและป่าช้า
ก็ดี ในเรือนก็ดี ในไร่นาก็ดี เทพยดาทั้งหลาย ซึ่งสถิตตามภาคพื้นดิน
รวมถึงยักษ์ คนธรรพ์ และพญานาค ซึ่งสถิตอยู่ในน้ำ บนบก และที่อัน
ไม่เรียบราบก็ดี ซึ่งอยู่ในที่ไกลเคียง จงมาประชุมพร้อมกันในที่นี้ คำใด
เป็นของพระมุนีผู้ประเสริฐ ท่านสาธุชนทั้งหลาย จงสดับคำข้าพเจ้านั้น

ดูก่อน ท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม (๓ ครั้ง)

ขมการสืทธิคาถา

(หันทะ มะยัง นะมะการะสืทธิคาถาโย ภาณามะ เส)

โย จักขมา โมหะมะลาปะกัฏฐุ,	ท่านพระองค์ใด ทรงมีพระปัญญาจักขุ จัดมลทิน คือ โมหะเสียแล้ว
สามัง วะ พุทโธ สุคะโต วิมุตโต,	ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า โดยลำพัง พระองค์เอง เสด็จไปได้ พ้นไปแล้ว
มารัสสะ ปาสา วินิโมจะยันโต,	ทรงเปลื้องขุมหมุมน อันเป็นเวไนย
ปาเปสี เขมัง ชะนะตัง วิเนยยัง,	จากบ่วงแห่งมาร นำมาให้ถึงความเกษม
พุทัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ,	ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายนมัสการ พระพุทธเจ้าผู้บวรพระองค์นั้น
โลกัสสะ นาถัญจะ วินายะกัญจะ,	ผู้เป็นนาถ และเป็นผู้นำแห่งโลก
ตันเตชะสา เต ชะยะสืทธิ โหตุ,	ด้วยเดชพระพุทธเจ้านั้น
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ.	ขอความสำเร็จแห่งชัยชนะ จะมีแก่ท่าน และขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศ
ธัมโม ะโช โย ะวิยะ ตัสสะ สัตถุ,	พระธรรมใด เป็นดุจธงชัย แห่งพระศาสดาพระองค์นั้น
ทัสเสสิ โลกัสสะ วิสุทธีมัคคัง,	แสดงทางแห่งความบริสุทธิ์ให้แก่โลก
นียยานิโก ธัมมะธะรัสสะ ธารี,	เป็นคุณอันคุ้มครองชนผู้ทรงธรรม
สาตาวะโห สันติกะโร สุจิณโณ,	ประพฤติดีแล้ว
ธัมมัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ,	นำความสุขมาทำความสงบ ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายนมัสการ
โมหัพปะทาลัง อุปะสันตะทาหัง,	พระธรรมอันบวรนั้น อันทำลายโมหะ ระวังความเร่าร้อน

ต้นเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ,	ด้วยเดชพระธรรมเจ้านั้น
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ.	ขอความสำเร็จแห่งชัยชนะ จงมีแก่ท่าน
สัทธัมมะเสนา สุคะตานุโค โย,	และขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศ
	พระสงฆ์เจ้าใด เป็นเสนาประกาศ
	พระสัทธรรม ดำเนินตาม
	พระศาสดาผู้เสด็จดีแล้ว
	(คือมีสมานฉันท์ ในอันประกาศ
	พระศาสนา)
โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะเซตา,	ผจญเสียซึ่งอุปกิเลสอันเป็นลามก
	ของโลก (ปราบความชั่วลามกของ
	ชุมชน ชน ด้วยสั่งสอนให้ละเสีย)
สันโต สะยัง สันติโยชะโก จะ,	เป็นผู้สงบเองด้วย ประกอบผู้อื่นไว้
	ในความสงบด้วย
สะวากขาตะธัมมัง วิทิตัง กะโรติ,	ย่อมทำพระธรรม อันพระศาสดา
	ทรงตรัสไว้ดีแล้ว ให้มีผู้รู้ตาม
สังฆัง ะรันตัง สิริสา นะมามิ,	ข้าพระพุทธเจ้า ขอถวายนมัสการ
	แต่พระสงฆ์เจ้าผู้บวรนั้น
พุทธานุพุทธี สมะสีละทีฏฐิง,	ผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า
	มีศีลและทีฏฐิเสมอกัน
ต้นเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ,	ด้วยเดชพระสงฆ์เจ้านั้น
	ขอความสำเร็จแห่งชัยชนะ จงมีแก่ท่าน
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ.	และขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศ

สัมพุทเธ

(หันทะ มะยัง สัมพุทเธตืออาทะกานะมะการะคาถาโย ภาณามะ เส)

สัมพุทเธ อัญญวีสัณฺจะ
ทวาทะสัณฺจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ
นะมามิ สิริสะสา อะหัง,
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

อาทะเรนะ นะมามิหัง,
นะมะการานุภาเวนะ,
หันตะวา สัพเพ อุปัททะเว,
อะเนกา อันตะรายาปิ,
วินัสสันตุ อะเสสะโต.

สัมพุทเธ ปัญจะปัญฺญาสัณฺจะ
จะตุวีสะติสะหัสสะเก
ทะสะสะตะสะหัสสานิ
นะมามิ สิริสะสา อะหัง,
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

อาทะเรนะ นะมามิหัง,
นะมะการานุภาเวนะ,
หันตะวา สัพเพ อุปัททะเว,

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมพุทเธเจ้า
ทั้งหลาย ๕ แสน ๑ หมื่น

๒ พัน ๒๘ พระองค์

ด้วยเศียรเกล้า

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระธรรมด้วย
พระสงฆ์ด้วย

ของพระสัมพุทเธเจ้าเหล่านี้โดยเคารพ

ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม

จงขจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง

แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอนันต์

จงพินาศไปโดยไม่เหลือ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมพุทเธเจ้า
ทั้งหลาย ๑ ล้าน ๒ หมื่น

๔ พัน ๕๕ พระองค์

ด้วยเศียรเกล้า

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระธรรมด้วย
พระสงฆ์ด้วย

ของพระสัมพุทเธเจ้าเหล่านี้โดยเคารพ

ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม

จงขจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง

อะเนกา อันตะรายาปี,
วินัสสันตุ อะเสสะโต.

แม้ันตรายทั้งหลายเป็นอเนก
จงพินาศไปโดยไม่เหลือ.

สัมพุทเธ นะวุตตะระสะเต
อัญญะจัตตาฬีสะสะหัสสะเก
วีสะติสะตะสะหัสสานิ
นะมามิ สิริสะสา อะหัง,
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมพุทเธเจ้า
ทั้งหลาย ๒ ล้าน ๔ หมื่น
๘ พัน ๑๐๙ พระองค์
ด้วยเศียรเกล้า
ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระธรรมด้วย
พระสงฆ์ด้วย

อาทะเรนนะ นะมามิหัง,
นะมะการานุภาเวนนะ,
หันทะวา สัพเพ อุปัททะเว,
อะเนกา อันตะรายาปี,
วินัสสันตุ อะเสสะโต.

ของพระสัมพุทเธเจ้าเหล่านี้โดยเคารพ
ด้วยอาณุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม
จงจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง
แม้ันตรายทั้งหลายเป็นอเนก
จงพินาศไปโดยไม่เหลือ.

นะโมการอัญญกะ (นะโม ๘ บท)

(หันทะ มะยัง นะโมการะอัญญะกะคาถาโย ภะณามะ เส)

นะโม อะระหะโต สัมมา
สัมพุทธัสสะ มะเหสีโน,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาค
อรหันตสัมมาสัมพุทเธเจ้า
ผู้แสวงหาซึ่งประโยชน์อันใหญ่

นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ
สะวากขาตัสสเวะ เตนิธะ,
นะโม มะหาสังฆัสสาปิ
วิสุทธะสีละทิฏฐิโน,

ขอนอบน้อมแด่พระธรรมอันสูงสุด
ในพระศาสนานี้ ที่พระองค์ตรัสดีแล้ว
ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์หมู่ใหญ่
ผู้มีศีลและทิฏฐิอันหมดจด

นะโม โอมาตะยารัทธิสสะ
ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง,

นะโม โอมะกาตัตสสะ
ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ,

นะโม การัปปะภาเวนะ
วิคัจฉันตุ อุปัททเว,

นะโม การานุภาเวนะ
สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา,

นะโม การัสสะ เตเชนะ
วิริมิहि โหมิ เตชะวา.

การนอบน้อมแด่พระรัตนตรัยที่ปรารภ
แล้วว่า โอม (คือ อ.อุ.ม.) ดังนี้
ให้สำเร็จประโยชน์

ขอนอบน้อม แม้แต่หมวดวัตถุ ๓
อันล่วงพ้นโทษต่ำช้านั้น

ด้วยความประกาศการทำความนอบน้อม
อุปัททเวทั้งหลายจงปราศจากไป

ด้วยอานุภาพแห่งการทำความนอบน้อม
ขอความสวัสดิ์ จงมีทุกเมื่อ

ด้วยเดชแห่งการทำความนอบน้อม
เราจึงเป็นผู้มีเดช ในมงคลพิธิเถิด.

มงคลสูตร

ประวัติ

เล่ากันมาว่า มนุษย์ในชมพูทวีปได้ถกเถียงกันว่าอะไรหนอเป็นมงคล
ฝ่ายหนึ่งว่าสิ่งที่เห็นเป็นมงคล อีกฝ่ายหนึ่งว่าเรื่องที่ได้ยินเป็นมงคล และ
อีกฝ่ายหนึ่งว่าเรื่องที่ทราบเป็นมงคล ต่างฝ่ายต่างยืนยันความคิดของตน
แต่ก็ไม่สามารถอธิบายให้ฝ่ายอื่น ยอมรับได้ จึงพากันแตกเป็น ๓ ฝ่าย

ปัญหานี้ได้แพร่ไปสู่เทวโลกและพรหมโลก เทวดาและพรหม ก็แตก
เป็น ๓ ฝ่ายเหมือนมนุษย์ (ยกเว้นที่เป็นพระอริยสาวก) แต่ปัญหานี้
ก็หาข้อยุติไม่ได้

เวลาผ่านไป ๑๒ ปี พวกเทวดาจึงไปเฝ้าท้าวสักกะ เพื่อให้ท้าวสักกะ
ช่วยตัดสิน ท้าวสักกะจึงได้มอบหมายให้เทพบุตรองค์หนึ่งมาเฝ้าพระพุทธเจ้า
ซึ่งพระบรมศาสดาก็ทรงแสดงสิ่งอันเป็นมงคลสูงสุด ๓๘ ประการนี้ ดังนี้

บทสวด มงคลสูตร

(หันหน้า มายัง มังคะละคาถาโย ภะณามะ เส)

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ
มังคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง
พรุหิ มังคะละมุตตะมัง,
อะเสวะนา จะ พาลานัง
ปัณทิตานัญจะ เสวะนา
ปฺปูชา จะ ปุชชนียานัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
ปะฏีรूपะเทสะวาโส จะ
ปฺพุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ
วินะโย จะ สุลิกขิตโต,
สุภาสิตา จะ ยา วาจา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
มาตาปิตุ อุปฺภูจฺฉานัง
ปุตตะทาริสสะ สังคะโห
อะนากุลา จะ กัมมันตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,

เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก
ปรารถนาความสวัสดิ์
จึงพากันคิดมงคลทั้งหลาย
ขอพระองค์โปรดตรัสบอกมงคลด้วยเถิด,
การไม่คบคนพาล ๑
การคบบัณฑิต ๑
การบูชาบุคคลที่ควรบูชา ๑
นี่เป็นอุดมมงคล,
การอยู่ในประเทศอันสมควร ๑
ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำแล้ว
ในกาลก่อน ๑
การตั้งตนไว้ชอบ ๑
นี่เป็นอุดมมงคล,
การได้ฟังมามาก ๑ ศิลปศาสตร์ ๑
วินัยที่ศึกษาดีแล้ว ๑
วาจาสุภาสิต ๑
นี่เป็นอุดมมงคล,
การบำรุงมารดาและบิดา ๑
การสงเคราะห์บุตร ๑ ภรรยา ๑
การงานเรียบร้อยไม่คั่งค้าง ๑
นี่เป็นอุดมมงคล,

ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ
ญาคะกานัญจะ สังคะโ
อะนะวัชชานิ กัมมานิ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
อาระตี วิระตี ปาปา
มัชชะปาณา จะ สัญญะโม
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
คาระโว จะ นิวาโต จะ
สันตุญฺฐิ จะ กะตัญญูตา
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา
สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
ตะโป จะ พรหมะจะริยัญจะ
อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,
สุญฺฐัสสะ โลกะธัมเมหิ
จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง,

การให้ทาน ๑ การประพฤติธรรม ๑
การสงเคราะห์ญาติ ๑
กรรมอันไม่มีโทษ ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,
การงดเว้นจากบาป ๑
ความสำรวมจากการดื่มน้ำเมา ๑
ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,
ความเคารพ ๑ ความประพฤติถ่อมตน ๑
ความสันโดษ ๑ ความกตัญญู ๑
การฟังธรรมโดยกาล ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,
ความอดทน ๑ ความเป็นผู้ว่าง่าย ๑
การได้เห็นสมณะทั้งหลาย ๑
การสนทนาธรรมโดยกาล ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,
ความเพียร ๑ พรหมจรรย์ ๑
การเห็นอริยสัจ ๑
การกระทำนิพพานให้แจ้ง ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,
จิตของผู้ใดอันโลกธรรมทั้งหลาย
ถูกตัดแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว ๑
ไม่เศร้าโศก ๑ ปราศจากอริ ๑ เป็นจิตเกษม ๑
นี้เป็นอุดมมงคล,

เอตาทิสานิ กัตวานะ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ทำมงคลเช่นนี้แล้ว

สัพพัตตะมะปะราชิตา,

เป็นผู้ไม่ปราศัยข้าศึกทุกหมู่เหล่า

สัพพัตตะ โสตถิง คัจฉันติ

ย่อมถึงความสวัสดิในที่ทุกสถาน

ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ.

นี่เป็นอุดมมงคลของเทวดาและมนุษย์.

รัตนสูตร

ประวัติ

สมัยหนึ่ง เมืองเวสาลีเกิดภาวะแห้งแล้ง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ข้าวกล้าเสียหาย แห้งเหี่ยวตาย เกิดทุพภิกขภัยใหญ่ และมีโรคระบาด ผู้คนอดอยากล้มตาย ซากศพจำนวนมาก ถูกนำไปทิ้งไว้นอกเมือง พวกมนุษย์ได้กลิ่นซากศพ จึงพากันเข้าเมือง ทำอันตรายให้ผู้คนล้มตายกัน มากยิ่งขึ้น

เมื่อเกิดภัย ๓ ประการ คือ ทุพภิกขภัย (ข้าวยากหามากแพง) อดมนุษย์ภัย (ภัยจากพวกอดมนุษย์) และโรคภัย (ภัยจากโรคระบาด) ขึ้นในเมืองเวสาลีอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เจ้าลิจฉวี ๗,๗๐๗ องค์ ซึ่งร่วมกันปกครองเมืองในระบอบสามัคคีธรรม จึงให้ประชาชนมาประชุม เพื่อร่วมกันพิจารณา หาความผิดของบรรดาเจ้าลิจฉวี อันน่าจะเป็น สาเหตุให้เกิดภัยต่างๆ ดังกล่าว แต่ก็หาไม่พบ ทั้งหมดจึงช่วยกันหาวิธี กำจัดภัยนี้ให้สงบ

คนบางพวกเสนอให้นิมนต์ครูเดียรถีย์ทั้ง ๖ มาดับทุกข์ภัย แต่ บางพวกเสนอให้นิมนต์พระพุทธเจ้า ในที่สุดก็เห็นชอบมอบหมายให้ เจ้าลิจฉวี ๒ องค์เป็นหัวหน้าไปนิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขณะนั้น ประทับอยู่ที่นครราชคฤห์ให้เสด็จมาเวสาลี

พระพุทธเจ้าทรงรับนิมนต์ ด้วยทรงทราบว่า เมื่อพระองค์แสดง รัตนสูตร ในเมืองเวสาลีแล้ว อารักขาจะแผ่ไปตลอดแสนโกฏิจักรวาล ในเวลาจบพระสูตร ธรรมากิสมัย จักมีแก่สัตว์ ๘๔,๐๐๐ พระองค์ จึงนำ พระภิกษุ ๕๐๐ เสด็จดำเนินไปเวสาลีตามลำน้ำคงคา

เมื่อพระบรมศาสดาย่างพระบาทประทับบนแผ่นดินนครเวสาลี ก็ เกิดฝนตกลงมาห่าใหญ่ น้ำฝนไหลนองแผ่นดิน สูงถึงเข้าบ่า สูงถึงเอว บ้าง พัดพาเอาซากศพลอยลงแม่น้ำคงคาไปจนหมด ทำให้พื้นดินบริสุทธิ์ สะอาดขึ้น

พระบรมศาสดาทรงตรัสสอน รัตนสูตร แก่พระอานนท์ ให้พระ อานนท์พร้อมเจ้าลิจนวีทั้งหลาย เดินสาธยายให้รอบกำแพงเมืองทั้ง ๓ ชั้น ตลอดทั้งคืน พวกอมนุษย์ที่เหลื่ออยู่ จึงพากันหลบหนีไปหมดสิ้น เพราะ เกรงกลัวอาณุภาพของ รัตนสูตรนี้ ภัยทั้งหมดในเวสาลีจึงสงบลง

เมื่อภัยทั้งหลายสงบแล้ว ชาวเวสาลีได้มาประชุมกันที่กลางนคร และ นิมนต์พระพุทธเจ้ามาแสดงธรรม พระพุทธเจ้าจึงทรงแสดงรัตนสูตรนั้น ทุกวัน ตลอด ๗ วัน ทำให้เหล่าสัตว์ คือมนุษย์ และเทวดา ได้บรรลุ ธรรมถึงวันละ ๘๔,๐๐๐

เมื่อทรงเห็นว่า ภัยทุกอย่างสงบเรียบร้อยแล้ว พระบรมศาสดา จึงเสด็จกลับราชคฤห์

บทสวด รัตนสูตร

(หันทะ มะยัง ระตะนะสุตตัง กะโรมะ เส)

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ, หมู่ภูตเหล่าใดที่มาประชุมกันแล้วในนคร
ภุมมานิ วา ยานิวะอันตะลิกเข, หรือประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
สัพเพวะ ภูตา สุมะนา ภาวันตุ, ขอหมู่ภูตทั้งปวงจงเป็นผู้มีใจถึงความสุข
อะโถปิ สักกัจจะ สุนันตุ ภาสิตัง. และจงตั้งใจฟังภาษิตด้วยความเคารพ.

ตัสมา हि ภูตา นิสาเมถะ สัพเพ, เพราะเหตุนั้นแล ภูตทั้งหลายจงตั้งใจฟัง
เมตตัง กะโรถะ มานุสิยา ปะชาเย, จงแผ่เมตตาจิตไปในหมู่มนุษย์
ทิวา จะ รัตโต จะ หารันติ เย พะลิง มนุษย์เหล่าใดพลีกรรมให้
ทั้งกลางวันกลางคืน

ตัสมา हि เน รักขะถะ อัปปะมัตตา. เพราะเหตุนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็น
ผู้ไม่ประมาท รักษามนุษย์เหล่านั้น.

ยังกิญจิ วิตตัง อีระ วา หุรัง วา, ทรัพย์เครื่องปลื้มใจอย่างใดอย่างหนึ่ง
ในโลกนี้ หรือในโลกอื่น

สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง, หรือรัตนะอื่นใดอันประณีตในสวรรค์
นะ โน สะมัง อตถิ ตะถาคะเตนะ, ทรัพย์หรือรัตนะนั้นเสมอด้วย
พระตถาคตไม่มี

อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง, พระพุทธเจ้านี้เป็นรัตนะอันประณีต
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ. ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดิ์ดีจงมี.

ชะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง, ธรรมอันประณีต อันเป็นที่สิ้นกิเลส
สิ้นราคะ สิ้นการเกิดแก่เจ็บตาย

ยะทัชฌะคา สักกะยะมุณี สะมาหิโต, พระศากยมุนีได้ทรงบรรลุแล้ว
ด้วยกำลังแห่งญาณของพระองค์

นะ เตนะ ธัมเมนะ สัมมัตถิ กิณฺจ,
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺติ โหตุ.

ยัมพุทฺธะเสฏฺฐโณ ปะริวัณณะยิ สุจิง,

สะมาธิมานันตะริกัณฺเณมาหุ,

สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ,

อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺติ โหตุ.

เย ปุคฺคะลา อัญฺฐะระ สะตัง ปะสัณฺฐา,

จัตตาริ เอตานิ ยุคานิ โหนติ,
เต ทักขิณฺเณยา สุคะตัสสะ สาวะกา,

เอเตสุ ทินนานิ มะหัพพะลานิ,

อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺติ โหตุ.

เย สุปปะยุตฺตา มะณะสา ทัพเพนะ,

สิ่งอื่นใดจะเสมอด้วยพระธรรมไม่มี
พระธรรมนี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด
ทรงยกย่องสมาธิว่าเป็นธรรม
อันผ่องแผ้ว

บัณฑิตย่อมกล่าวถึงสมาธิอันใด
ที่ให้ผลโดยลำดับ (มรรค ๘)

สมาธิอื่นใดจะเสมอด้วยสมาธิ
ที่ให้ผลโดยลำดับย่อมไม่มี
พระธรรมนี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

พระอริยบุคคล ๘ จำพวก
อันสัตบุรุษสรรเสริญ

พระอริยบุคคลเหล่านี้มี ๔ คู่
พระอริยบุคคลสาวกของพระสุคต
เหล่านี้ เป็นผู้ควรแก้ทุกข์นิทาน
ทานทั้งหลายแม้จะน้อยที่ถวาย
แก่บุคคลเหล่านี้ย่อมมีผลมาก
พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

พระอริยบุคคลเหล่าใดมีใจมั่นคง
ในกายและวจีอันบริสุทธิ์

นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ,	เป็นผู้ทำความเพียร ไม่อาลั้ยกาย
	และชีวิตในพระศาสนาของพระโคตม
เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิคัยหะ,	พระอริยบุคคลเหล่านั้นแล้วยังแล้ว
	ซึ่งพระอรหันตผลที่ควรบรรลु
ลัทธา มุธา นิพพุติง ญญชะมานา,	เป็นผู้ได้เสวยผลสมาบัติแล้ว
	โดยไม่เสื่อม
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,	พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.	ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.
ยะถินทะซีโล ปะฐะวิง สีโต สียา,	เสาไม้แก่นที่ปักฝังโคนลึกลงในดิน
จะตุพภิ วาเตภิ อะสัมปะกัมปิโย,	ไม่อาจหวั่นไหวได้เพราะลมพายุ
	จากสี่ทิศ ฉันท
ตะณุปะมัง สัปปุริสัง วะทามิ,	ก็ย่อมกล่าวอุปมากับบุรุษผู้สูงสุดอย่างนั้น
โย อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ,	ว่าผู้พิจารณาเห็นอริยสัจ ๔ แล้ว
	ย่อมไม่เคลื่อนจากความเห็นจริงนี้ได้
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,	พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.	ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.
เย อะริยะสัจจานิ วิภาวะยันติ,	พระอริยบุคคลเหล่าใด
	ทำอริยสัจให้แจ้ง
คัมภีระปัญญะนะ สุเทสิตานิ,	ด้วยปัญญาตามที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
	ทรงแสดงไว้แล้วด้วยดี
กิญจาปิ เต โหนติ ญสัปปะมัตตา,	บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น
	แม้บางครั้งจะเป็นผู้ประมาทก็ดี
นะ เต ภะวัง อัญญะมะมาทียันติ,	ถึงกระนั้น ท่านย่อมไม่มีเกิดอีก
	เป็นภพที่ ๘

อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

สะหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทาเย,
ตะยัสสุ ธัมมา ชะหิตา ภะวันติ,

พระโสดาบันจำพวกหนึ่ง
ถึงพร้อมด้วยโสดาปัตติมรรค
เพราะพระโสดาบันนั้น

ลักกายะทิฏฐิ วิจิกิจฉัตถุจะ,
สีลัพพะตัง วาปี ยะทัตถิ กิณฺณจิ,

ละธรรม ๓ ประการได้
คือ ลักกายะทิฏฐิ วิจิกิจฉา
และสีลัพพตปรามาส

จะตุหะปาเยหิ จะ วิปปะมุตโต,

บัณฑิตทั้งหลายพึงทราบ
พระอริยบุคคลนี้แม้อุบัติอยู่ในอีก
๗ ภพ ก็พ้นแล้วจากอบายทั้ง ๔
เป็นผู้ไม่ทำอภิสฐาน ๖ คือ อนันตริย
กรรม ๕ และการถือศาสนาอื่น

จะ จาภิสฐานานิ อะภัพโพ กาทุง,

พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

กิณฺณาปี โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง,
กาเยนะ วาจาเยนะ เจตะสา วา,
อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิจจะทาเย,

พระอริยบุคคลนั้นแม้จะยังทำบาปกรรม
ด้วยกาย วาจา หรือใจ
พระอริยบุคคลนั้น
ย่อมไม่ปกปิดบาปกรรมนั้น

อะภัพพะตา ทิฏฐุปะทัตตะ วุตตา,
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

แล้วสำรวมระวังต่อไป
พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

ระนัปปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตักเค, พุ่มไม้ในป่าอันมียอดบานแล้ว
คิมหามะมาเส ปะฐะมัสสิมิง คิมเห, ในเดือนแรกของฤดูใบไม้เริ่มผลิ
สวयงาม ฉันได

ตะถูปะมัง ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ, พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดง
ปริยัติธรรมอันประเสริฐ

นิพพานะคามิง ปะระมัง หิตายะ, เป็นเครื่องให้ถึงนิพพาน เพื่อประโยชน์
เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งหลาย ฉันนั้น

อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง, พระพุทธเจ้าเป็นรัตนอันประณีต
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ. ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

วะโร ะรัญญ ะระโท ะระหะโร, พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ประเสริฐ
ผู้ทรงทราบพระธรรมอันประเสริฐ
ผู้ทรงประทานพระธรรมอันประเสริฐ
ผู้ทรงนำมาซึ่งพระธรรมอันประเสริฐ

อะนุตตะโร ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ, ไม่มีผู้ยิ่งไปกว่า
ได้ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ
อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง, พระพุทธเจ้าเป็นรัตนอันประณีต
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ. ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

ชีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมปะวัง พระอริยบุคคลเหล่าใดสิ้นรอบแล้ว
ในปัจจุบัน

วิรัตตะจิตตายะติเก ะวะสสิมิง, ไม่มีกรรมใหม่เป็นเครื่องสมภาพ
เต ชีณะพีชา อะวิรุฬหิฉันทา, มีพืชอันสิ้นแล้ว
มีความพอใจไม่งอกงามแล้ว

นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป, ถึงพร้อมด้วยปัญญา
ย่อมนิพพานเหมือนประทีปอันดับไปนั้น

อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง,
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระสงฆ์นี้เป็นรัตนอันประณีต
ด้วยคำสัตย์จริงนี้ ขอความสวัสดีจงมี.

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ,
ภุมมานิ วา ยานีวะ อันตะลิกเข,
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง,

หมู่ภูตเหล่าใดที่มาประชุมกันแล้วในนคร
หรือประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
เราทั้งหลายขอนมัสการพระพุทธเจ้า
ผู้ไปแล้วอย่างนั้น ผู้อันเทวดาและ
มนุษย์บูชา

พุทฺธัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

ขอความสวัสดีจงมี.

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ,
ภุมมานิ วา ยานีวะ อันตะลิกเข,
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง,

หมู่ภูตเหล่าใดที่มาประชุมกันแล้วในนคร
หรือประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
เราทั้งหลายขอนมัสการพระธรรม
ผู้ไปแล้วอย่างนั้น อันเทวดาและ
มนุษย์บูชา

ธัมมัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

ขอความสวัสดีจงมี.

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ,
ภุมมานิ วา ยานีวะ อันตะลิกเข,
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง,

หมู่ภูตเหล่าใดที่มาประชุมกันแล้วในนคร
หรือประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
เราทั้งหลายขอนมัสการพระสงฆ์
ผู้ไปแล้วอย่างนั้น ผู้อันเทวดาและ
มนุษย์บูชา

สังฆัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

ขอความสวัสดีจงมี.

กณียเมตตาสูต

ประวัติ

สมัยหนึ่ง เวลา ก่อนเข้าพรรษา มีพระภิกษุ ๕๐๐ รูป มาเข้าเฝ้าขอรับกรรมฐาน จากพระบรมศาสดาที่กรุงสาวัตถี ครั้นรับกรรมฐานแล้ว ก็ออกเดินทางไปยังปัจฉิมประเทศ พักจำพรรษาในราวป่าแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่สัปปายะ ซึ่งชาวปัจฉิมประเทศก็ได้เกื้อกูลบำรุงพระภิกษุเหล่านั้นเป็นอย่างดี ทำให้เหล่าพระภิกษุสามารถบำเพ็ญเพียรเจริญสติภาวนาได้ ทั้งกลางวันและกลางคืน

เมื่อพระภิกษุผู้ทรงศีลมาเจริญภาวนาอยู่ตามโคนไม้ พวกรุกขเทวดาทั้งหลาย ก็อยู่ไม่ได้ จำเป็นต้องลงจากวิมานของตนเองมาคอยดูอยู่ไกลๆ ว่าเมื่อไรหนอพระภิกษุเหล่านี้จะไป เมื่อพิจารณาว่าบัดนี้เข้าพรรษาแล้ว พระภิกษุเหล่านี้คงจะอยู่นานเป็นแน่ พวกรุกขเทวดาจึงได้แสดงอาการจะให้พระภิกษุย้ายออกไป โดยการทำเสียงที่น่ากลัว และเนรมิตกายเป็นยักษ์มาปรากฏ หลอกกลอนต่อหน้าเวลากลางคืน

พระภิกษุเหล่านั้นหวาดกลัว สติหลงลืม ปวดศีรษะ ร่างกายชুবวม ผิวนิเือง เป็นโรค ผอมเหลือง ไม่อาจปฏิบัติสมณธรรมได้ หลังจากปรึกษากันแล้ว จึงพากันไปกราบทูลถามพระบรมศาสดาว่าสถานที่นั้นไม่เป็นที่สัปปายะหรืออย่างไร

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสว่า เสนาสนะนั้นเป็นที่สัปปายะแล้ว พวกเธอเข้าไปอาศัยเสนาสนะนั้นนั้นแหละจักบรรลุธรรม แต่ถ้าพวกเธอปรารถนาความไม่มีภัยจากเทวดาทั้งหลาย ก็จงพากันเรียนพระปริตรนี้

ครั้นแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงได้ตรัสพระปริตรนี้ เพื่อใช้เจริญเมตตา และเพื่อความอันเป็นบาทแห่งวิปัสสนา แก่ภิกษุเหล่านั้น.

บทสวด กรณียเมตตาสูต

(หันทะ มะยัง กระณียะเมตตะสูตรัง ภาณามะ เส)

กระณียะมัตถะกุสะเลนะ

กุลบุตรผู้ฉลาดในประโยชน์

ยั้งตั้ง สันตั้ง ปะทั้ง อะภิสะเมจจะ, ปรารธนาจะตรัสรับทคือ

พระนิพพานอันสงบ

ลักโก อุชฺ จะ สุหุชฺ จะ

พึงเป็นผู้อาจหาญ ผู้ตรง มั่นคงดี

สุวะโจ จัสสะ มุฑฺ อะนะติมานี,

พึงเป็นผู้ว่าง่าย ผู้อ่อนโยน ไม่เย่อหยิ่ง

สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ

เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย

อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ,

มีกิจน้อย มีความประพฤติเบา

สันตินทะริโย จะ นิปะโก จะ

มีอินทรีย์สงบระงับ

มีปัญญาเครื่องรักษาตน

อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุคิโธ.

เป็นผู้ไม่คะนอง ไม่คลุกคลีในสกุล

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺณจิ

ไม่พึงประพฤติทุจริตแม้กรรมเล็กน้อย

เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยฺง,

เป็นเหตุให้วิญญูชนติเตียนได้

สุชินโน วา เขมิโน โหนตุ

พึงแผ่ไมตรีจิตไปในสัตว์ทั้งหลายว่า

สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตัตตา.

ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีสุข

มีความเกษมเกิด

เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ

สัตว์มีชีวิตรทั้งหลายนเหล่าใดเหล่าหนึ่ง

ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา,

สัตว์ทั้งมวล ที่สะดุ้งกลัวก็ดี ที่มั่นคงก็ดี

ทีฆา วา เย มะหันตา วา

มีอัตรภาพยาวก็ดี ใหญ่ก็ดี

มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะณฺฐา.

อัตรภาพปานกลาง เล็ก หรือละเอียดก็ดี

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา

ที่เราเห็นก็ดี ไม่เห็นก็ดี

เย จะ ทูเร ะสันติ อะวิทูเร,

ที่อยู่ไกลก็ดี อยู่ใกล้ก็ดี

ภูตา วา สัมภะเวสี วา	ที่เกิดแล้วก็ดี ที่กำลังแสวงหาที่เกิดก็ดี
สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขัตตตา.	สัตว์ทั้งหมดนั้น
	จงเป็นผู้มีตนถึงความสุขเถิด
นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ	สัตว์อื่นไม่พึงข่มเหงสัตว์อื่น
นาติมัญญูถะ กัตถะจิ นัง กิญจิ,	ไม่พึงดูหมิ่นผู้หนึ่งผู้ใดในที่ใดๆ เลย
พยาโรสะนา ปะฐีฆะสัญญา	ไม่พึงปรารถนาทุกข์แก่กันและกัน
นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเจยยะ.	เพราะความกริ้วโกรธ
	และความเคียดแค้น
มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง	มารดาถนอมบุตรคนเดียวผู้เกิดในตน
อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข,	ด้วยการยอมสละชีวิตได้ ฉันใด
เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ	ผู้ฉลาดพึงเจริญเมตตาในสัตว์ทั้งปวง
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,	ไม่มีประมาณ ฉันนั้น
เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง	ผู้ฉลาดพึงเจริญเมตตาในสัตว์ทั้งปวง
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,	ไม่มีประมาณไปในโลกทั้งสิ้น
อุทัง อะโธ จะ ติริยัญจะ	ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ และเบื้องขวาง
อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง.	ไม่มีขอบเขต ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู
ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา	ผู้เจริญเมตตาเย็นอยู่ก็ดี เดีนอยู่ก็ดี
	นั่งอยู่ก็ดี นอนอยู่ก็ดี
ยาวะตัสสะ วิคะตะมัทโธ.	พึงเป็นผู้ปราศจากความง่วง
เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ	พึงตั้งสตินี้ไว้เพียงนั้น
พรหมะเมตัง วิหารัง อิตะมาหุ.	ปราศรัยทั้งหลายกล่าวว่าพรหมวิหาร
	คือธรรมวินัยของพระอริยะ
ทิฏฐิณจะ อะนูปะคัมมะ	กุลบุตรผู้เจริญเมตตา ไม่เข้าถึงทิฏฐิ

สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน, เป็นผู้มึศีล ถึงพร้อมด้วยทัศนะ
(คือโสดาปัตติมรรค)
กาเมสุ วินยยะ เคธัง จัดระเบียบความหมกมุ่นในกามทั้งหลาย
นะ หิ ชาตุ คัพพะเสยยัง ย่อมไม่ถึงความนอนในครรรจ์อีก
ปุณะเรตติ. โดยแท้แล.

ขันธปริตร

ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาประทับอยู่ ณ วิหารเชตวัน มีภิกษุรูปหนึ่ง
มรณภาพเพราะถูกงูกัด ขณะกำลังผ่าฟืนอยู่ที่ประตูเรือนไฟ

พระบรมศาสดาจึงทรงแสดงปริตรนี้ว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หาก
ภิกษุรูปนั้นได้เจริญเมตตา แผ่ถึงตระกูลพญางูทั้งสี่แล้ว งูก็จะไม่กัด แม้
ดาบสทั้งหลายแต่ปางก่อนก็ปลอดภัย เพราะได้เจริญเมตตา พญางูทั้ง ๔
ตระกูล คือ ตระกูล วิรูปักข์ เอราบถ ฉัพพาบุตร และกัณหาโคตม

พญางู ๔ ตระกูลนี้ เป็นตระกูลงูใหญ่ คือ พญานาคชั้นสูงที่มีกำเนิด
แบบโอปปาติกะ ตระกูลวิรูปักข์มีกายสีเขียว ตระกูลเอราบถมีกายสีทอง
ตระกูลฉัพพาบุตรมีกายสีเทา และตระกูลกัณหาโคตมมีกายสีดำ

บทสวด ขันธปริตร

(หันทะ มะยัง ชันธะปะริตตัง ภาณามะ เส)

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง ขอไมตรีจิตของเราจงมีพญางูตระกูลวิรูปักข์
เมตตัง เอรापะเถหิ เม, ขอไมตรีจิตของเราจงมีพญางูตระกูลเอราบถ
ฉัพพาปุตเตหิ เม เมตตัง ขอไมตรีจิตของเราจงมีพญางูตระกูลฉัพพาบุตร
เมตตัง กัณหาโคตมะเกหิ จะ, ขอไมตรีจิตของเราจงมีพญางู
ตระกูลกัณหาโคตม

อะปาทะเกหิ เม เมตตัง	ขอไมตรีจิตของเราจงมีกับสัตว์ที่ไม่มีเท้า
เมตตัง ทิปาทะเกหิ เม,	ขอไมตรีจิตของเราจงมีกับสัตว์ ๒ เท้า
จะตุปปะเทหิ เม เมตตัง	ขอไมตรีจิตของเราจงมีกับสัตว์ ๔ เท้า
เมตตัง พระหุปปะเทหิ เม,	ขอไมตรีจิตของเราจงมีกับสัตว์มีเท้ามาก
มา มัง อะปาทะโก หิงสิ	ขอสัตว์ที่ไม่มีเท้า อย่าได้เบียดเบียนเราเลย
มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก,	ขอสัตว์ที่มี ๒ เท้า อย่าได้เบียดเบียนเราเลย
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ	ขอสัตว์ที่มี ๔ เท้า อย่าได้เบียดเบียนเราเลย
มา มัง หิงสิ พระหุปปะโท.	ขอสัตว์ที่มีเท้ามาก อย่าได้เบียดเบียนเราเลย
สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา	ขอสรรพสัตว์ผู้มีชีวิตทั้งหลาย
สัพเพ ภูตา จะ เกวะลา,	สัตว์ผู้เกิดแล้วทั้งหมดทั้งสิ้น
สัพเพภัทธานิ ปัสสันตุ	จงประสบพบแต่ความเจริญทั่วกัน
มา กิญจิ ปาปะมาคะมา.	ความทุกข์ชั่วช้าอย่าได้มาถึงสัตว์ผู้ใดผู้หนึ่ง
อัปปะมาโณ พุทโธ	พระพุทธเจ้าทรงพระคุณหาประมาณมิได้
อัปปะมาโณ ธัมโม	พระธรรมทรงพระคุณหาประมาณมิได้
อัปปะมาโณ สังโฆ,	พระสงฆ์ทรงพระคุณหาประมาณมิได้
ปะमाणะวันตานิ สิริงสะปานิ	บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน คือ งู แมงป่อง
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที	ตะขาบ แมงมุม ตั๊กแตน และหนู
อุณณานาภี สะระพู มุสิกา,	ล้วนเป็นสัตว์ประมาณได้
	(ไม่มากเหมือนคุณพระรัตนตรัย)
กะตา เม รักษา	เราได้ทำการรักษาตัวแล้ว
กะตา เม ปะริตตา	เราได้ทำการป้องกันตัวแล้ว
ปะฎีกะมะนฺตุ ภูตานิ,	ขอสัตว์ทั้งหลายจงพากันหลีกไป
โสหัง นะโม ภาคะวะโต	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า
นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง.	และพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๗ พระองค์

โมรปริตร

ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหาร มีภิกษุรูปหนึ่งกระสันจะสึก เพราะมาตุคาม (สตรี) พระบรมศาสดาจึงตรัสว่าดูก่อนภิกษุ มาตุคามนั้น ย่อมรบกวนจิต แม้สัตว์ผู้เปี่ยมด้วย ยศสูงให้งถึงความพินาศได้ แล้วทรงนำเรื่องในอดีตชาติของพระองค์ ครึ่งเกิดเป็นนกยูงทองมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์เกิดเป็นนกยูงทอง อาศัยอยู่บนยอดเขาที่ถ้ำทกหิรัญ ทุกเช้านกยูงทองจะเกาะบนยอดเขา มองดูพระอาทิตย์ขึ้นสาธยายมนต์ ๒ บท แล้วจึงออกมาหาอาหาร ครั้นพระอาทิตย์อัสดงก็สาธยายมนต์อีก ๒ บท แล้วจึงนอน ทำให้นกยูงทองแคล้วคลาดจากอันตรายทั้งปวงตลอดมา

วันหนึ่ง พระเทวีของพระเจ้ากรุงพาราณสีทรงสุบินเห็นนกยูงทองแสดงธรรม จึงกราบทูลพระราชว่าอยากฟังธรรมจากนกยูงทองนั้น พระราชาจึงให้พรานทำบ่วงไปจับนกยูงทอง แต่พรานพยายามจับอยู่ ๗ ปีก็จับไม่ได้ ฝ่ายพระเทวีเมื่อไม่สมพระประสงค์ก็สิ้นพระชนม์ พระราชาทรงกริ้วจึงให้จารึกไว้ในแผ่นทองว่า ใครได้กินเนื้อนกยูงทองที่ถ้ำทกบรรพตผู้นั้นจะไม่แก่ไม่ตาย แล้วเก็บแผ่นทองไว้ในหีบทอง

พระราชวงศ์ต่อๆ มา ส่งพรานไปเที่ยวจับนกยูงทองอีก แต่พระราชาสวรรคตไปหกชั่วพระองค์ก็ยังไม่สามารถจับได้

ครั้นถึงพระราชวงศ์ที่เจ็ดพระองค์ทรงส่งพรานคนหนึ่งไป พรานนั้นเฝ้าสังเกตกิริยาของนกยูงทอง รู้ว่านกยูงทองแคล้วคลาดเพราะสาธยายมนต์พระปริตร พรานนั้นจึงไปจับนางนกยูงตัวหนึ่งมาฝึกให้รู้จักพ่อนและขันตามเสียงปรบมือและเสียงดีดนิ้ว เมื่อฝึกชำนาญดีแล้ว จึงพานางนกยูงไปล่อนกยูงทอง

นกยูงทองได้ยินเสียงนางนกยูง ลีมสาธยายมนต์ โผบินไปหานาง
นกยูง เพราะเราร้อนในกิเลส จึงถูกพรานจับได้และนำไปถวายพระราชา
พระบรมศาสดาทรงแสดงปริตรแห่งนกยูงทองนั้น

บทสวด โมรปริตร

(หันทะ มะยัง โมระปะริตตัง ภาณามะ เส)

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา	พระอาทิตย์เป็นดวงตาของโลก เป็นเจ้าแห่งแสงสว่าง
หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส,	ทอแสงงามดุจทอง ส่องสว่างเหนือพื้นปฐพี
ตัง ตัง นะมัสสามิ	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมท่านผู้เจริญ
หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง,	ผู้มีแสงสว่างเหนือแผ่นดินนั้น
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ <u>ทิวะสัง</u> .	ข้าพเจ้าอันท่านช่วยคุ้มครองแล้ว ในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน
เย พราหมณะ เวทะคุ สัพพะธัมเม,	พราหมณ์เหล่าใดผู้ถึงเวท ในธรรมทั้งปวง
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ.	ขอพราหมณ์เหล่านั้นจงรับ ความนอบน้อมของข้าพเจ้า และคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย
นะมัตถุ พุทธานัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
นะมัตถุ โพธิยา,	ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ
นะโม วิมุตตานัง	ขอนอบน้อมแด่ท่านผู้หลุดพ้นแล้ว
นะโม วิมุตติยา,	ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม
อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา	นกยูงนั้นเจริญพระปริตรนี้แล้ว
โมโร จะระติ เอสะนา,	จึงเที่ยวไปแสวงหาอาหาร

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา	พระอาทิตย์เป็นดวงตาของโลก เป็นเจ้าแห่งแสงสว่าง
หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส,	ทอแสงงามดุจทอง ส่องสว่างเหนือพื้นปฐพีแล้วอัสดงไป
ตัง ตัง นะมัสสามิ	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมท่านผู้เจริญ
หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง,	ผู้มีแสงสว่างเหนือแผ่นดินนั้น
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ <u>รัตติง</u> .	ข้าพเจ้าอันท่านค้ำกันแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดคืน
เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม,	พราหมณ์เหล่าใดผู้ถึงเวท ในธรรมทั้งปวง
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ.	ขอพราหมณ์เหล่านั้นจงรับ ความนอบน้อมของข้าพเจ้า และคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย
นะมัตถุ พุทธานัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
นะมัตถุ โพธิยา,	ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ
นะโม วิมุตตานัง	ขอนอบน้อมแด่ท่านผู้หลุดพ้นแล้ว
นะโม วิมุตติยา,	ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม
อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา	นกยุงนั้นเจริญพระปริตรนี้แล้ว
โมโร วาสะมะกัปปะยิตติ.	จึงสำเร็จการเข้าพักอยู่แล.

ธรรมาจริตร

ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาประทับอยู่ ณ วิหารเชตวัน ทรงตรัส
พุทธพจน์ ถึงสงครามระหว่างเทวดาและอสูรว่า

ในอดีตกาล มหามณพและสหายอีก ๓๒ คน ได้ไปอุบัติเป็นเทพบุตร
ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เหล่าเทพในสวรรค์ พวกนี้เลี้ยงต้อนรับ ด้วยน้ำ
คันธบาน เมื่อเหล่าเทพพากันเมามายไม่ได้สติ มหามณพเทพบุตรและ
พระสหายซึ่งไม่ได้ดื่มคันธบานนั้นด้วย จึงจับเหล่าเทพโยนจากเขาสิเนรุ
ตกลงในมหาสมุทรที่สี่พันนคร ด้วยอำนาจของเหล่าเทพที่ยังคงมีอยู่
จึงบังเกิดเทพนครขึ้นใหม่ภายใต้เขาสิเนรุเป็นที่อยู่ของเทพเหล่านั้น และ
เทพเหล่านั้นมองเห็นโทษของการขาดสติจากการดื่มคันธบาน จึงได้
เลิกดื่มเหล้า เทพเหล่านั้นจึงได้ชื่อใหม่ว่า อสุรา หรืออสูร

ส่วนมหามณพเทพบุตร เมื่อไล่เทพเจ้าถิ่นไปหมดแล้ว ก็ขึ้นปกครอง
สวรรค์ชั้นดาวดึงส์สืบมา เป็นจอมเทพทรงพระนามว่า ท้าวสักกะเทวราช
พระองค์ทรงมอบหมายให้ท้าว महाराज ทั้ง ๔ จัดทัพเทพบริวารอารักขา
เขาสิเนรุไว้เพื่อป้องกันเหล่าอสูรยกทัพกลับมาแก้แค้น

แต่สมัยใดที่ต้นแคฝอยในอสูรพิภพผลิบาน พวกอสูรก็หวนคิดว่า
ต้นปาริฉัตรในสวรรค์ ก็คงจะบานเหมือนกัน กาลนี้เป็นกาลที่เราได้
รื่นเริงกัน คิดแล้วก็โกรธท้าวสักกะเทวราชและพวกเทวดา อสูรจึงรวม
กำลังยกทัพขึ้นมาทำสงครามกับเหล่าเทวดา

สงครามระหว่างเทวดาและอสูรมีบ่อยครั้ง ผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะ
คราวใดที่ฝ่ายเทวดาเพลี่ยงพล้ำ ถอยร่นหนีอสูรสู้อยอดเขาสิเนรุ จิตใจ
ประหวั่นพรั่นพริ้ง ท้อแท้ และเกิดความกลัว เมื่อได้เห็นยอดธงของท้าว
เทวราชโบกสะบัดอยู่ ความกลัวของเทวดาเหล่านั้นก็หายไป เกิดความ
ฮึกเหิมและสามารถต่อสู้เอาชนะพวกอสูรได้

พระพุทธองค์ทรงเปรียบเทียบว่า เมื่อภิกษุทั้งหลายไปอยู่ป่า หากเกิดความรู้สึกกลัว ก็ให้ระลึกถึงพระพุทธองค์ พระธรรม และพระสงฆ์ ความกลัวนั้นก็จะหายไป เปรียบเหมือนเทวดาได้มองเห็นยอดธงของท้าวเทวราช ฉะนั้น

บทสวด วัชระปริตร

(หันทะ มะยัง นิคะมะคาถาโย ภะณามะ เส)

อะรัญญะ รุกขะมุเล วา	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย อยู่ในป่าก็ดี อยู่โคนไม้ก็ดี
สุญญาคาเรวะ ภิกษะโว,	อยู่ในเรือนว่างเปล่าก็ดี
อะนุสสะเรถะ สัมพุทธัง	เธอพึงระลึกถึงพระสัมพุทธเจ้าเถิด
ภะยัง ตุมหากะ โน ลียา.	ภัยจะไม่พึงมีแก่เธอทั้งหลาย
โน เจ พุทธัง สะเรยยาถะ	ถ้าเธอทั้งหลายไม่ระลึกถึงพระพุทธเจ้า
โลกะเชฏฐัง นะราสะกัง,	ผู้เป็นใหญ่ในโลก องอาจกว่านรชน
อะถะ ัมมัง สะเรยยาถะ	ที่นั่น เธอพึงระลึกถึงพระธรรม
นียยานิกัง สุเทสิตัง.	เครื่องนำออกจากทุกข์ ที่เราแสดงไว้ดีแล้ว
โน เจ ัมมัง สะเรยยาถะ	ถ้าเธอทั้งหลายไม่ระลึกถึงพระธรรม
นียยานิกัง สุเทสิตัง,	เครื่องนำออกจากทุกข์ ที่เราแสดงไว้ดีแล้ว
อะถะ สังฆัง สะเรยยาถะ	ที่นั่น เธอพึงระลึกถึงพระสงฆ์
ปุญญักเขตตัง อะนุตตะรัง.	ผู้เป็นบุญเขต ไม่มีนาบุญอื่นไต่ยิ่งไปกว่า
เอวัมพุทธัง สะรันตานัง	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอทั้งหลายระลึกถึง
ัมมัง สังฆัญจะ ภิกษะโว,	พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์อยู่
ภะยัง วา จัมภิตัตตัง วา	ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี
โลมะหังโส นะ เหสสะตีติ.	ความขนพองสยองเกล้าก็ดี จักไม่มีเลย

วิภูฏกปริตร ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาเสด็จจาริกไปในแคว้นมคธ ทรงพบไฟฟ้า
โดยบังเอิญ เมื่อไฟฟ้าลูก ล้อมเข้ามาถึง ๑๖ กรีส (๑ กิโลเมตร) ไฟนั้น
ก็ดับลง

พระบรมศาสดาจึงทรงแสดงปริตรนี้แก่พระสารีบุตรว่า ไฟพานี้ดับลง
เพราะสังขาริยาของพระองค์ตั้งแต่ครั้งเกิดเป็นลูกนกคุ้ม ครั้งนั้น เกิด
ไฟไหม้ป่าลูกกลามมาจวนจะถึงรัง ลูกนกคุ้มไม่อาจจะหนีไฟได้ เพราะขนยังไม่
งอก กำลังกายไม่มี ลูกนกคุ้มจึงอ้างถึงศีลมากระทำสังขาริยา ไฟป่าจึง
ดับลง และสถานที่นั้นจะไม่มีไฟไหม้ตลอดกับเพราะสังขาริยานั้น

บทสวด วิภูฏกปริตร

(หันทะ มะยัง วิภูฏะกะปะริตตัง ภาณามะ เส)

อตฺถิ โลเก สีละคุณฺ	คุณของศีล ความสัตย์
สัจจํ โสเจยยะนุททะยา,	และความเอ็นดู มีอยู่ในโลก
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ	ด้วยความสัตย์นั้น ข้าพเจ้ากระทำ
สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง,	สังขาริยาอันสูงสุด
อาวัชชิตวา ธัมมะพะลัง	ข้าพเจ้าคำนึงถึงกำลังของพระธรรม
सरित्वा पुप्फะเก ชิเน,	ระลึกถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลายในกาลก่อน
สัจจะพะละมะวัสสาเย	ขอกระทำสังขาริยา
สัจจะกิริยะมะกาสะหัง,	แสดงกำลังความสัตย์ว่า
สันติ ปักขา อะปัตตตะนา	ปีกของข้าพเจ้ามีอยู่ แต่ยังบินไปไม่ได้
สันติปาทา อะวัญจะนา,	เท้าของข้าพเจ้ามีอยู่ แต่ยังเดินไม่ได้
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา	มารดาบิดาก็พากันบินออกไปแล้ว

ชาตะเวทะ ปะฎีกกะมะ,	ดูก่อนไฟป่า จงกลับไปเกิด
สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง	ครั้นเมื่อเราทำสัจจกิริยาแล้ว
มะหาปัชชะลิโต สีซี,	เปลวไฟที่ลุกรุ่งโรจน์
วัชเชสิ โสพะสะ กะรีسانی	๑๖ กรีส ก็ดับลง
อุทะกัง ปัตวา ยะถา สีซี,	ประหนึ่งเปลวไฟตกลงในน้ำ
สัจจนะ เม สะโม นัตถิ	สิ่งใดเสมอด้วยสัจจะของเราไม่มี
เอสา เม สัจจะปาระมิตี.	นี่เป็นสัจจบารมีของเรา.

อาฏานาฏิยปริตร

ประวัติ

ในสมัยพุทธกาล พระภิกษุสาวกของระผู้ที่มีพระภาคที่หลีกเร้นไปปฏิบัติสมณธรรมในราวป่า มักจะถูกพวกอมมนุษย์ ได้แก่ คนธรรพ์บริวารของท้าวอตรฐ กุมภัณฑ์บริวารของท้าววิรุฬหก นาคบริวารของท้าววิรูปักษ์ และยักษ์บริวารของท้าวกุเวรบางพวก ซึ่งไม่เลื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เบียดเบียน ไม่สามารถบำเพ็ญสมณธรรมได้

ท้าวเวสสุวัณและท้าว महाराज ทั้ง ๔ จึงประชุมกันที่ อาฏานาฏิยนคร ในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ได้ผูกมนต์ขึ้นมาบทหนึ่ง ชื่อว่า อาฏานาฏิย-อารักขา มีจุดประสงค์ว่า หากอมมนุษย์คนใดทำร้ายผู้สวดมนต์บทนี้ จะต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อผูกมนต์เสร็จแล้ว ท้าว महाराज ทั้ง ๔ จึงไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาซึ่งประทับอยู่ที่เขาคิชฌกูฏ เขตราชคฤห์ กราบทูลขอให้พระพุทธองค์ทรงรับ อาฏานาฏิยปริตร ประทานแก่พุทธ-บริษัทสี่ เพื่อใช้เป็นเครื่องคุ้มครองรักษาบริษัทเหล่านั้น ทั้งให้พวกอมมนุษย์เลื่อมใส ไม่เบียดเบียนอุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ และภิกษุณีทั้งหลาย ผู้สวดมนต์ปริตรนี้

บทสวด อาภานาภียะปริต

(หันทะ มะยัง อาภานาภียะปริตตัง ภาณามะ เส)

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ	ข้าพเจ้าขอขอบน้อมแต่พระวิปัสสิพุทธเจ้า
จักขุมันตัสสะ สิริมะโต,	ผู้มีพระจักขุ มีพระสิริ
สิขิสสะปิ นะมัตถุ	ขอขอบน้อมแต่พระสิขีพุทธเจ้า
สัพพะภูตานุกัมปิโน.	ผู้ทรงอนุเคราะห์แก่สัตว์ทั่วหน้า
เวสสะภุสสะ นะมัตถุ	ขอขอบน้อมแต่พระเวสสภุพุทธเจ้า
นะหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน,	ผู้ทรงชำระกิเลส มีความเพียร
นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ	ขอขอบน้อมแต่พระกกุสันธพุทธเจ้า
มาระเสนปัปะมัททิโน.	ผู้ทรงย้ายมารและเสนามาร
โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ	ขอขอบน้อมแต่พระโกนาคมน์พุทธเจ้า
พราหมะณัสสะ วุสีมะโต,	ผู้ลอยบาปไปแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์
กัสสะปัสสะ นะมัตถุ	ขอขอบน้อมแต่พระกัสสปพุทธเจ้า
วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ.	ผู้พ้นพิเศษแล้วในธรรมทั้งปวง
อังคีระสัสสะ นะมัตถุ	ขอขอบน้อมแต่พระอังกิรสพุทธเจ้า
ลักกะปะตตัสสะ สิริมะโต,	ศากยบุตร ผู้มีพระสิริ
โย อิมัง ธัมมะมะเทเสสิ	พระพุทธเจ้าพระองค์ใดได้ทรงแสดงธรรมนี้
สัพพะทุกขาปะนุทธะนัง.	อันเป็นเครื่องบรรเทาทุกข์ทั้งปวง
เย จาปิ นิพพุตา โลเก	อหนึ่ง พระพุทธเจ้าเหล่าใดผู้ดับแล้วในโลก
ยะถาภูตัง วิปัสสิสสุ,	ทรงเห็นแจ้งแล้วตามเป็นจริง
เต ชะนา อะปิสุณา	พระพุทธเจ้าเหล่านั้น เป็นผู้ไม่ส่อเสียด
มะหันตา วีตะสาระทา.	เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ปราศจากความครั่นคร้าม
หิตัง เทวะมะนุสสานัง	เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายขอบน้อม

ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง,	พระพุทธเจ้าพระองค์ใดผู้เป็นโคตมโคตร
วิชาจะระณะสัมปันนัง	ผู้ทรงเกื้อกูลแก่ทวยเทพและมนุษย์
มะหันตัง วีตะสาระทัง,	ผู้ทรงถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ
วิชาจะระณะสัมปันนัง	เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ปราศจากความครั่นคร้าม
พุทธัง วันทามะ โคตะมันติ.	ข้าพเจ้าขอนมัสการพระพุทธเจ้าโคตม
นะโม เม สัพพะพุทธานัง	ผู้ทรงถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ
	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า
	ทั้งหลายทั้งปวง
อุปปีนนานัง มะเหลสีนัง,	ผู้แสวงหาคุณอันใหญ่ ซึ่งได้อุบัติแล้ว คือ
ตณ्हังกะโร มหาวีโร	พระตณ्हังกร ผู้กล้าหาญ
เมธังกะโร มหายะโส,	พระเมธังกร ผู้มียศใหญ่
สระระณังกะโร โลกะหิโต	พระสรณังกร ผู้เกื้อกูลแก่โลก
ทีปังกะโร ชุตินธะโร,	พระทีปังกร ผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง
โกณฑัญญโณ ชะนะปาโมกโข	พระโกณฑัญญะ ผู้เป็นประมุขแห่งหมู่ชน
มังคะโล ปุริสาสะโภ,	พระมังคละ ผู้เป็นบุรุษประเสริฐ
สุมะโน สุมะโน อีโร	พระสุมณะ ผู้เป็นธีรบุรุษ มีพระหทัยงาม
เรวะโต ระติวัฑฒะโน,	พระเรวตะ ผู้เพิ่มพูนความยินดี
โสภีโต คุณะสัมปันโน	พระโสภิตะ ผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณ
อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม,	พระอโนมทัสสี ผู้อุดมอยู่ในหมู่ชน
ปะทุโม โลกะปชโชโต	พระปทุมะ ผู้ทำให้โลกสว่าง
นาระโท วัระระสาระถี,	พระนารทะ ผู้เป็นสารถีประเสริฐ
ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร	พระปทุมุตตระ ผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์
สุเมโธ อัมปะฏิปุคคะโล,	พระสุเมธะ ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้
สุขาโต สัพพะโลกักโค	พระสุชาตะ ผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง

ปิยะทัสสี นระราสะโก,
อัทธทัสสี การุณโก
ธัมมทัสสี ตะโมนุโท,
สิทธัตถะ อัสสะโม โลเก
ติสโส จะ วะทะตัง วะโร,

ปุสโส จะ ะระทะ พุทธโ
วิปัสสี จะ อะนุปะโม,
สิขี สัพพะหิโต สัตถา
เวสสภู สุขะทายะโก,
กะกุสันโธ สัตถะวาโห

โกนาคะมะโน ระณัญชะโห

กัสสะโป สิริสัมปันโน
โคตะโม ลักกะปะนาคะโว.

เอเต จัญญะ จะ สัมพุทธา
อะเนกะสะตะโกฏฐะโย,
สัพเพ พุทธา อัสสะมะสะมา
สัพเพ พุทธา มะหิทธิกา,
สัพเพ ทะสะพะลุเปตา
เวสาร์ชเชหุปาคะตา,
สัพเพ เต ปะฏิขานันติ

พระปิยะทัสสี ผู้ประเสริฐกว่าหมู่พรชน
พระอัทธทัสสี ผู้มีพระกรุณา
พระธรรมทัสสี ผู้บรรเทาเมืง
พระสิทธัตถะ ผู้หาบุคคลเสมอมิได้ในโลก
พระติสสะ ผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์
ทั้งหลาย

พระปุสสะ ผู้ประทานธรรมอันประเสริฐ
พระวิปัสสี ผู้หาที่เปรียบมิได้
พระสิขี ผู้เป็นศาสดาเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์
พระเวสสภู ผู้ประทานความสุข
พระกกุสันธะ ผู้นำสัตว์โลก
จากกันดาร คือ กิเลส

พระโกนาคะมะโน ผู้หักเสีย
ซึ่งข้าศึก คือ กิเลส

พระกัสสปะ ผู้สมบูรณ์ด้วยสิริ
พระโคตมะ ผู้ประเสริฐแห่ง
หมู่ศากยราช

พระพุทธเจ้าเหล่านี้ก็ดี เหล่าอื่นก็ดี
หลายร้อยโกฏิ
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นทั้งหมดเสมอกัน
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นล้วนมีฤทธิ์มาก
ล้วนประกอบด้วยทศพลญาณ
ประกอบด้วยเวสาร์ชชญาณ
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นล้วนตรัสรู้แล้ว

อาสะภัญฐานะมุตตะมัง,
สีหะนาทัง นะทันทเต เต

ปะริสาสุ วิสาระทา,
พรัหมะจักกัง ปะวัตเตนติ
โลเก อัปปะฏิวัตตียัง,
อุเปตา พุทธะธัมเมหิ
อัญญาระสะหิ นายะกา,
ทวัตติงสะลักขะณูเปตา-
สีตะยานุพยัญญะชาระรา,
พะยามัปปะภาเยะ สุปปะภา
สัพเพ เต มุนิกุญชะรา,

พุทธา สัพพัญญโน เอเต
สัพเพ ชีณาสะวา ชินา,
มะหัพพะภา มะหาเตชา
มะหาปัญญา มะหัพพะลา,
มะหาการุณิกา อีรา
สัพเพสานัง สุขาวะหา,
ทีปา นาถา ปะติฏฐา จะ
ตาณา เลณา จะ ปาณินัง,
คะดี พันธู มะหัสสาสา
สระระณา จะ หิเตสิโน,
สะเทวะกัสสะ โลกัสสะ

ซึ่งเป็นฐานะที่องอาจอันอุดม
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นเป็นผู้องอาจ
ไม่ครั่นคร้าม
บันลือสีหนาทในบริษัททั้งหลาย
ยังพรหมจักรให้เป็นไป
อันใครๆ ยังไม่ให้เป็นไปแล้วในโลก
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้เป็นนายก
ประกอบด้วยพุทธธรรม ๑๘ อย่าง
ผู้ประกอบด้วยพระลักษณะ ๓๒ ประการ
และทรงซึ่งอนุพยัญชนะ ๘๐
มีรัศมีอันงามเป็นมณฑลข้างละวา
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นล้วนเป็นมุนี
อันประเสริฐ
พระพุทธเจ้าเหล่านั้นล้วนเป็นพระสัพพัญญ
ล้วนเป็นพระชีณาสพผู้ชนะ
มีรัศมีมาก มีพระเดชมาก
มีพระปัญญามาก มีพระกำลังมาก
มีพระกรุณามาก เป็นนักปราชญ์
นำสุขมาเพื่อสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
เป็นเกาะ เป็นที่พึ่งและเป็นที่อยู่อาศัย
เป็นที่ต้านทานและเป็นที่เร้นของสัตว์
เป็นคติ เป็นเฝ้าพันธู์ เป็นที่ยินดียิ่ง
เป็นที่ระลึกและทรงแสวงหาผลประโยชน์
เป็นสัตว์โลกกับเทวโลก

สัพเพ เอเต ปะรายะนา,

เตสาหัง สิริสา ปาเท

วันทามิ ปุริสูตตะเม,

วะจะสา มะนะสา เจวะ

วันทาเมเต ตะถาคะเต,

สะยะเน อาสะเน ฐาเน

คะมะเน จาปี สัพพะทา,

สะทา สุเขนะ รักขันตุ

พุทธา สันติกะรา ตูวัง,

เตหิ ตะวัง รักขิโต สันโต

มุตโต สัพพะภะเยนะ จะ,

สัพพะโรคะวินิมุตโต

สัพพะสันตาปะวัชชีโต,

สัพพะเวระมะติกกันโต

นิพพุโต จะ ตูวัง ภะวะ,

เตสัง สัจเจนะ สีเลนะ

ขันติเมตตาพะเลนะ จะ,

เตปี ตุมहे อะนุรักขันตุ

อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ.

พระพุทธรูปเจ้าเหล่านั้นล้วนเป็น

เบื้องหน้าของสัตว์

ข้าพเจ้าขอวันทาพระบาทพระพุทธรูปเจ้า

เหล่านั้นด้วยเศียรเกล้า

และขอวันทาเป็นผู้บุรุษอันอุดม

ด้วยวาจาและด้วยใจที่เดียว

ขอวันทาพระผู้เป็นตถาคต

ในที่นอนด้วย ในที่นั่งด้วย ในที่ยืนด้วย

แม้ในที่เดินด้วย ในการทุกเมื่อด้วย

จงรักษาท่านด้วยสุขใจกายทุกเมื่อ

ด้วยพระพุทธรูปเจ้าทำความระงับนั้นเถิด

ท่านผู้พระพุทธรูปเจ้าทรงรักษาแล้ว

จงเป็นผู้ระงับ

พ้นแล้วจากภัยทั้งปวง

และพ้นแล้วจากโรคทั้งปวง

เว้นแล้วจากความเดือดร้อนทั้งปวง

ล่วงเสียซึ่งเวรทั้งปวง

ท่านจงเป็นผู้ดับทุกข์ทั้งปวงด้วย

ด้วยสัจจะ ด้วยศีล และด้วยกำลังแห่ง

ขันติและเมตตาของพระพุทธรูปเจ้าเหล่านั้น

แม้คุณธรรมเหล่านั้น

จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย

ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข

ปรัถมิสฺมิง ทิสภาเค
สันติ ภูตา มะหิทิกา,
เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ

อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ,
ทักขิณฺสฺมิง สภาเค
สันติ ภูตา มะหิทิกา,
เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ

อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ,
ปัจฉิมสฺมิง สภาเค
สันติ ภูตา มะหิทิกา,
เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ

อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ,
อุตฺตเรสฺมิง สภาเค
สันติ ภูตา มะหิทิกา,
เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ
อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ,

ปุริมะทิสฺส ธะตะรัฏฺโฐ
ทักขิณฺนะ วิรุฬฺหโก,
ปัจฉิเมนะ วิรุปฺกโข
กุเวโร อุตฺตเรจฺจ ทิสฺส,
จัตตาริ เต มะหาราชา

คนธรรพ์ทั้งหลายมีฤทธิ์มาก
มีอยู่ในด้านทิสฺสุรพา
แม้คนธรรพ์เหล่านั้นจงตามรักษา
ซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข
เทพยดาทั้งหลายมีฤทธิ์มาก
มีอยู่ในด้านทิสฺทักขิณ
แม้เทพยดาเหล่านั้นจงตามรักษา
ซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข
นาคทั้งหลายมีฤทธิ์มาก
มีอยู่ในด้านทิสฺปัจฉิม
แม้นาคเหล่านั้นจงตามรักษา
ซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข
ยักษ์ทั้งหลายมีฤทธิ์มาก
มีอยู่ในด้านทิสฺอุตฺร
แม้ยักษ์เหล่านั้นจงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข
ท้าวอตรฐ อยู่ประจำทิสฺสุรพา
ท้าววิรุฬหก อยู่ประจำทิสฺทักขิณ
ท้าววิรุปักษ์ อยู่ประจำทิสฺปัจฉิม
ท้าวกุเวร อยู่ประจำทิสฺอุตฺร
มหाराชทั้ง ๔ เหล่านี้

โลกะปาลา ยะสัสสินโน,
เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ

อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ,

อากาสัญญา จะ ภูมมัญญา
เทวา นาคา มะหิทิกา,

เตปิ ตุมहे อะนุรักขันตุ
อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ.

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง
พุทโธ เม สาระณัง วะรัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง,

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง
ธัมโม เม สาระณัง วะรัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง,

นัตถิ เม สาระณัง อัญญัง
สังโฆ เม สาระณัง วะรัง,

เป็นผู้มีศ รักษาโลก
แม้มหाराชเหล่านั้น
จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข

เทพยดาและนาคทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก
ซึ่งสถิตอยู่ในอากาศก็ดี
สถิตอยู่ในภาคพื้นก็ดี

แม้เทพยดาและนาคเหล่านั้น
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรคและด้วยความสุข

ที่พึงอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
พระพุทธรเจ้าเป็นที่พึงอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ที่พึงอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
พระธรรมเป็นที่พึงอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ที่พึงอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
พระสงฆ์เป็นที่พึงอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้
ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺณ,
ระตะนัง พุทฺธะสะมัง นัตถิ
ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต,

รัตนอันใดอันหนึ่งในโลก
มีมากมายหลายอย่าง
รัตนที่เสมอพระพุทธรัตนะย่อมไม่มี
เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺณ,
ระตะนัง ธัมมะสะมัง นัตถิ
ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต,

รัตนอันใดอันหนึ่งในโลก
มีมากมายหลายอย่าง
รัตนที่เสมอพระธรรมรัตนะย่อมไม่มี
เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก
วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺณ,
ระตะนัง สังฆะสะมัง นัตถิ
ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต,

รัตนอันใดอันหนึ่งในโลก
มีมากมายหลายอย่าง
รัตนที่เสมอพระสังฆรัตนะย่อมไม่มี
เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน

ลักกัตวา พุทฺธะระตะนัง
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง,
หิตัง เทวะมะนุสสานัง

เพราะทำความเคารพพระพุทธรัตนะ
อันเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ
เป็นประโยชน์แก่เทพยดา
และมนุษย์ทั้งหลาย

พุทฺธะเตเชนะ โสตถินา,
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ
ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต,

ด้วยเดชแห่งพระพุทธรเจ้า โดยสวัสดี
ขอสรรพอุปัทวทั้งหลายจงพินาศไป
ขอทุกข์ทั้งหลายของท่านจงสงบไป

ลักกัฏฐา อัมมะระตะนัง
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง,
ปะริสาหุปะสะมะนัง
อัมมะเตเชนะ โสตถิโน,
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ
ภะยา วุปะสะเมนตุ เต,

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตนะ
อันเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ
สำหรับระงับความกระวนกระวาย
ด้วยเดชแห่งพระธรรม โดยสวัสดิ์
ขอสรพอุปัทวะทั้งหลายจงพินาศไป
ขอภัยทั้งหลายของท่านจงสงบไป

ลักกัฏฐา สังฆะระตะนัง
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง,
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง

เพราะทำความเคารพพระสังฆรัตนะ
อันเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ
ควรแก่การบูชา ควรแก่การต้อนรับ
ด้วยวัตถุ

สังฆะเตเชนะ โสตถิโน,
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ
โรคา วุปะสะเมนตุ เต.

ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์ โดยสวัสดิ์
ขอสรพอุปัทวะทั้งหลายจงพินาศไป
ขอโรคทั้งหลายของท่านจงสงบไป

สัพพีติโย วิวัชขันตุ
มา เต ภะวัตวันตะราโย

สัพพะโรโค วินัสสะตุ
สุขี ทีฆายุกะ ภะวะ

ความเจริญไรทั้งปวง จงบำราศไป โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหาย
อันตรายอย่ามีแก่ท่าน ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน

อะภิวาทะนะสีลิสสะ

นิจัจัง วุฑฒาปะจาโยโน

จัตตาโร อัมมา วัฑฒันติ

อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.

ธรรมะสี่ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ

ย่อมเจริญ แก่ผู้มีปกติกราบไหว้ ผู้อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์

อังคุลิมาลปริตร

ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระองค์คุลิมาลออกเที่ยวบิณฑบาต เห็นหญิงมีครรภ์คนหนึ่ง กำลังเป็นทุกข์ เพราะคลอดบุตรไม่ได้ ท่านเกิดความสงสาร จึงกลับมา เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ากราบทูลให้ทรงทราบ

พระบรมศาสดาจึงตรัสสอนปริตรนี้แก่พระองค์คุลิมาล ซึ่งท่านก็ได้ นำกลับไปสาธยายให้หญิงมีครรภ์นั้นฟัง เมื่อหญิงนั้นได้ฟังพระปริตรนี้ ก็คลอดบุตรได้โดยสะดวก ได้รับความสวัสดิ์ ทั้งมารดาและบุตร

บทสวด อังคุลิมาลปริตร

(หันหน้า อังคุลิมาลปะริตตัง ภาณามะ เส)

ยะโตหัง ภะคินิ	ดูก่อนน้องหญิง
อะริยาเย ชาติยา ชาโต,	ตั้งแต่วเวลาที่เราก่อเกิดแล้วโดยอริยชาติ
นาภิชานามิ สัณฺญิจจะ	จะแกล้งปลงสัตว์มีชีวิต
ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา,	จากชีวิตทั้งรู้หามิได้
เตนะ สัจจนะ โสตถิ เต	ด้วยสัจจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่าน
โหตุ โสตถิ คัพภัสสะ.	ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ครรภ์ของท่านเถิด

ความไม่ประมาทเป็นทางไม่ตาย ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย

ชนทั้งหลายผู้ไม่ประมาทแล้วชื่อว่าย่อมไม่ตาย

ผู้ซึ่งประมาทแล้วก็เหมือนคนตายแล้ว

โพชฌังคปริตร

ประวัติ

โพชฌังคเป็นธรรมองค์แห่งการตรัสรู้ มี ๗ ประการ (จากทั้งหมด ๓๗ ประการในโพธิปักขิยธรรม) ประกอบด้วย **สติ** (ความระลึกได้) **ธัมมวิจยะ** (ความเลือกเฟ้นธรรม) **วิริยะ** (ความเพียร) **ปีติ** (ความอิ่มเอมใจ) **ปัสสัทธิ** (ความสงบกาย สงบใจ) **สมาธิ** (ความตั้งจิตมั่น) และ **อุเบกขา** (ความมีใจเป็นกลาง)

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาประทับอยู่ที่วัดเวฬุวัน กรุงราชคฤห์ พระมหากัสสปเถระได้อาพาธหนักอยู่ที่ถ้ำปิปลิคุหา พระพุทธรองค์ทรงเสด็จไปเยี่ยม และแสดงโพชฌังคเจ็ด

เมื่อพระเถระสดับโพชฌังคเหล่านี้ เกิดความปีติว่า โพชฌังคเจ็ดเคยปรากฏแก่เรา ในขณะรู้แจ้งสังขารม หลังออกบวชแล้วเจ็ดวัน คำสอนของพระพุทธรองค์เป็นทางพ้นทุกข์โดยแท้

ดำรงดังนี้แล้ว พระเถระก็เกิดปีติ อิ่มเอิบใจ เลือดในกายและรูปธรรมอื่น ผ่องใส โรคของพระเถระจึงอันตรธานไป เหมือนหยาดน้ำกลิ้งลงจากใบบัว

อีกสมัยหนึ่ง พระพุทธรองค์ยังตรัสโพชฌังคเจ็ดแก่พระมหาโมคคัลลานะเถระผู้อาพาธที่ภูเขาคิชฌกูฏ ครั้นพระเถระสดับโพชฌังคนี้แล้วก็หายจากอาพาธนั้นทันที

อนึ่ง เมื่อพระพุทธรองค์ทรงพระประสูติ ขณะประทับอยู่ที่วัดเวฬุวันนั้น พระพุทธรองค์ทรงรับสั่งให้พระจุนทะเถระสาธยายโพชฌังคเจ็ด ครั้นสดับแล้ว พระองค์ก็ทรงหายจากพระประชวรนั้น

บทสวด โพชฌังคปริตร

(หันทะ โพชฌังคะปะริตตัง ภาณามะ เส)

โพชฌังโค สะติสังขาโต

ธัมมานัง วิจะโย ตะธา,

วิริยัมปติปัสสัทธิ

โพชฌังคา จะ ตะธาปะเร,

สมาธูปะกัชชะโพชฌังคา

สัตเตเต สัพพะทัสสินา,

มุณินา สัพพะทักขาตา

ภาวิตา พะหุสีกะตา.

สังวัตตันติ อะภิญญาเย

นิพพานายะ จะ โพธิยา,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา,

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ

โมคคัลลันญะจะ กัสสะปัง,

คิลานะ ทุกขิตะ ทิสวา

โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ,

เต จะ ตัง อะภินันทิตวา

โรคา มุจจิงสุ ตังขะณ,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา,

โพชฌงค์ ๗ ประการ คือ สติ

ธรรมวิจะยะ

วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ

เป็นโพชฌงค์เพื่อเป็นไป

สมาธิ และอุเบกขาสัมโพชฌงค์

ธรรม ๗ ประการเหล่านี้

เป็นธรรมอันพระมุนีเจ้า

ผู้ทรงเห็นแจ้งซึ่งธรรมทั้งปวง

ตรัสไว้ชอบแล้ว

อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว

ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้อย่าง

เพื่อนิพพานและเพื่อความตรัสรู้

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ในสมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้า

ทอดพระเนตรพระโมคคัลลันะ และ

พระกัสสปะ เป็นไข้ถึงทุกขเวทนาแล้ว

ทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ประการ

ท่านทั้งสองก็เพลิดเพลिनภาสิตนั้น

หายจากโรคในขณะนั้น

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

เอกะทา อัมมะราชาปี

เคลัญญูนาภิปิโธ,
จุนทัตเถเรนะ ตัญญูวะ
ภะณาเปตะวานะ สาทะรัง,
สัสมโหมทิตวา จะ อาพาธา
ตัสมหา วุฏฐาสี ฐาณะโส,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา,

ปะหีนา เต จะ อาพาธา
ติณณันนัมปิ มะหะสิณัง,
มัคคาหะตะกิเลสาวะ
ปัตตานุปัตตติอัมมะตัง,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

ครั้นหนึ่งพระพุทธเจ้า
ผู้เป็นพระราชาในธรรม
มีความประจวบเปียดเปียนแล้ว
รับสั่งให้พระจุนทะเถระ
แสดงโพชฌงค์นั้นโดยยินดี
ก็ทรงบันเทิงพระหฤทัย
หายความประจวบนั้นไป ในขณะนั้น
ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ก็อาพาธทั้งหลายนั้น พระอริยบุคคล
แม้สามจำพวกละได้แล้ว
กิเลส อันมรรคกำจัดเสียแล้ว
ถึงแล้วซึ่งความไม่เกิดเป็นธรรมดา
ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
ขอความสวัสดิ์ จึงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

“ผู้มีบุญอันทำไว้แล้ว ย่อมเพลิดเพลินในโลกนี้,
ละไปแล้ว ย่อมเพลิดเพลิน
เขาย่อมเพลิดเพลินในโลกทั้งสอง เขาย่อมเพลิดเพลินว่า
เราทำบุญไว้แล้ว ไปสู่สุคติ ย่อมเพลิดเพลินยิ่งนัก”

อภยปริตร

ประวัติ

คราวหนึ่ง พวกศากยวงศ์แห่งกบิลพัสดุ์ กับพวกโกลิยวงศ์แห่งเทวทหะ ซึ่งต่างก็เป็นพระญาติของพระพุทธเจ้า เกิดทำศึกกัน อันเนื่องมาจากน้ำแแย้งชิงน้ำอุปโภคบริโภคกัน

แต่เดิมแม่น้ำโรहिณี อันเป็นเส้นชีวิตของสองพระนคร เคยใช้ร่วมกัน ต่อมาเกิดไหลผิดทาง เข้าไปอยู่ในเขตแดนของพวกโกลิยะ ไม่อาจจะแบ่งปันกันได้ เกิดเป็นปากเป็นเสียงกัน เมื่อตกลงกันไม่ได้ ทั้งสองฝ่ายจึงตัดสินใจด้วยแสนยานุภาพทางการทหาร

พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระญาณ จึงทรงมาปรากฏประทับยืนอยู่ท่ามกลางทัพทั้ง ๒ ฝ่าย ยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นห้ามแล้วตรัสว่า

ระหว่างน้ำกับความเป็นพี่เป็นน้องอะไรสำคัญกว่ากัน

สองกษัตริย์สำนักได้จึงยุติศึก ขอภัยต่อเบื้องพระพักตร์พระพุทธองค์ กลับคืนดีกันเช่นเดิม เหตุการณ์ครั้งนั้น เสมือนตื่นขึ้นจากฝันร้าย

ด้วยอานุภาพแห่งพระรัตนตรัยย่อมขจัดเสียซึ่งภัยให้พินาศไปดังนี้

๑. ลางอันชั่วร้าย

๒. อัปมงคลใดๆ

๓. เสียงนกลสของขวัญ

๔. บาปเคราะห์ต่างๆ

๕. ฝันอันน่าตกใจ

พุทธดำเนานี้ เป็นปางประทานอภัย ห้ามไว้ซึ่งความหายนะ สิ่งเลวร้ายทั้งปวง จะบรรเทาเบาบางไป และหายไปในที่สุด

บทสวด อกภยปริตร

(หันทะ มะยัง อะภะยะปะริตตัง ภาณามะ เส)

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ	กลางชั่วร้ายอันใด อวมงคลอันใด
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท,	เสียงนกเป็นที่ไม่ชอบใจอันใด
ปาปคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	บาปเคราะห์อันใด และความฝัน
	ชั่วร้าย ไม่พอใจ อันใดมีอยู่
<u>พุทธานุภาเวนะ</u> วินาสะเมนตุ,	ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
	ด้วยอาณภาพพระพุทธเจ้า

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ	กลางชั่วร้ายอันใด อวมงคลอันใด
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท,	เสียงนกเป็นที่ไม่ชอบใจอันใด
ปาปคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	บาปเคราะห์อันใด และความฝัน
	ชั่วร้าย ไม่พอใจ อันใดมีอยู่
<u>ธัมมานุภาเวนะ</u> วินาสะเมนตุ,	ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
	ด้วยอาณภาพพระธรรม

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ	กลางชั่วร้ายอันใด อวมงคลอันใด
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท,	เสียงนกเป็นที่ไม่ชอบใจอันใด
ปาปคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	บาปเคราะห์อันใด และความฝัน
	ชั่วร้าย ไม่พอใจ อันใดมีอยู่
<u>สังฆานุภาเวนะ</u> วินาสะเมนตุ,	ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
	ด้วยอาณภาพพระสงฆ์

ภิกษุผู้มีกายสงบ มีวาจาสงบ มีใจสงบ ผู้ตั้งมั่นดีแล้ว
มีอาภิสในโลกอันกายเสียแล้ว เราเรียกว่า “ผู้สงบระงับ”

ขุนทรขยมงคลภาดา

ประวัติ

บทพาหุงมหากา เป็นบทสวดมนต์ที่ สมเด็จพระนพรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ไว้สวดเป็นประจำพระองค์ กล่าวถึงชัยชนะ ๘ ครั้ง ของพระพุทธเจ้าที่มีต่อ พญาวัสตีมาร อาฬว- ยักษ์ ช้างนาฬาคีรี องคุลิมาล นางจิณฺจมาณวิกา ลัจจนิกธนนท์ พญา นันโทปนันทนาคราช และท่านท้าวพกาพรหม เป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมชะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทีธัมมะวินิชา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ชนะพญามาร ผู้ निर्मितแขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ
ขี่คชสาร ครีเมชะละ พร้อมด้วยเสนามาร โห่ร้อง ก้องกึกด้วยธรรมวิธี
มีทานบารมี เป็นต้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่ง
พระพุทธชัยมงคลนั้น.

มาราติเรกะมะภิชฺชณิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาฬะวะกะมักชะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวินิชา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ชนะอาฬวยักษ์ ผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความอดทน
มีฤทธิ์พิลึกยิ่งกว่าพระยามาร ผู้เข้ามาต่อสู้ยิ่งนัก จนตลอดรุ่ง ด้วยวิธี
ทรมานอย่างดี คือพระขันตี ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วย
เดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น.

นาฬาคีริง คะชะวะรัง อะตัมมัตตะภูตัง ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทธารุณฺ्हันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ชนะช้างตัวประเสริฐ ชื่อนาฬาคีรี เป็นช้างเมายิ่งนัก
แสนที่จะทารุณ ประดุจไฟป่าและจักรารุธและสายฟ้า ด้วยวิธีรดลง
ด้วยน้ำคือพระเมตตา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่ง
พระพุทธรชัยมงคลนั้น.

อุกขิตตะชัคคะมะติหัตตะสุทธารุณฺ्हันตัง, ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวัน
ตังอิทธิภิสังชะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีมีพระหฤทัยไปในอันที่จะกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ ได้ทรงชนะโจร
ชื่อองคุลิมาลแสนร้ายกาจมีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ ไปเส้นทาง ๓ โยชน์
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้น.

กัตวานะ กัมมฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา, จิญจาเย ทุณฺฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัสสเณ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ทรงชนะคำกล่าวร้ายของนางจินจมาณวิกา ทำอาการ
ประหนึ่งว่ามีครรภ์ เพราะทำไม่มีหลักฐานกลม ให้เป็นประดุจมีท้อง
ด้วยวิธีสมาธิงาม คือความสงบระงับพระหฤทัย ในท่ามกลางหมู่ชน
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้น.

สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะกะวาตะเกตุง, วาทาภิโรปิตะมะนัง อะตัมมัตตะภูตัง,
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีรู้เรื่องแล้วด้วยสัจปะทีปคือปัญญา ได้ทรงชนะสัจจก-
นิครนถ์ ผู้มีอชฌาสัยในอันที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์ มีใจในอันที่จะ
ยกถ้อยคำของตนให้สูงดูยกธง เป็นผู้มิดมนยิ่งนัก ด้วยเทศนาญาณวิธี

คือรู้อัชฌาฬยแล้วตรัสเทศนา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วย
เดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น.

นันทโศภนันทะภูชะคัง วิพุธัง มะหิทิง ปุตเตนะ เถระภูชะเคนะ ทะมาปะยัณโต
อิทธิปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีทรงโปรดให้พระโมคคัลลานเถระ พุทธชินอรส นිරมิตกาย
เป็นนาคราช ไปทรมานพญานาคราช ชื่อ นันทโศภนันทะ ผู้มีความรู้ผิด
มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีอันให้อุปเท่ห์ แห่งฤทธิ์แก่พระเถระ ขอชัยมงคล
ทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น.

ทศคาหะทิกฺกุฏฐะเคนะ สุทฺถุระหัตถัง พรหมัง วิสุทธิชฺชุดิมีทธิพะกาภิธานัง,
ญานาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

พระจอมมุนีได้ชนะพรหม ผู้มีนามว่าท้าวพกาผู้มีฤทธิ์ มีอันสำคัญตนว่า
เป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ มีมืออันท้าวภุชงค์ คือทิกฺกุฏฐิที่ตนถือผิด
รัดรั้งไว้แน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาพิเศคือเทศนาญาณ ขอชัยมงคล
ทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น.

เอตานิ พุทธะชะยะมังคะละอัฐฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทีเเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ.

นรชนใดมีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัย
มงคล ๘ คาถา แม้เหล่านี้ทุกๆ วัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ ซึ่ง
อุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอเนก ถึงซึ่งวิโมกขจิตวาลัย
อันเป็นบรมสุขแล.

ขยปริตตั้ง

มะหาการุณโก นาโถ

หิตายะ สัพพะปาณินัง,

ปุเรตวา ปาระมี สัพพา

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ชะยันโต โพธิยา มูเล

ลักยานัง นันทิวัทธมโน,

เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ

ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล

อะปะราชิตะปัลลังเก

สีเส ปะฐะวีโปกชะเร

อะภิสะเก สัพพะพุทธานัง

อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ.

ผู้เป็นที่พึงแห่งสัตว์ ประกอบแล้ว

ด้วยพระมหากุณา

ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม

เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

ถึงแล้วซึ่งความตรัสรู้อันอุดม

ด้วยความกล่าวสัตย์นี้

ขอชัยมงคลพึงมีแก่ท่าน.

ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธี

เหมือนพระจอมมุนี ทรงชนะมาร

ที่โคณโพธิพฤกษ์

ถึงความเป็นเลิศในสรรพพุทธานิเชก

ทรงปราโมทย์อยู่บนอปราชิตบัลลังก์

อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูน

ความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติ

ศากยวงศ์ ฉะนั้น เทอญ.

สุนัขขัตตัง สุมังคะลัง
สุปะภาตัง สุหุญฺฐิตัง
สุชะโน สุมุหุตโต จะ
สุยฺยญฺฐัง พรหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะณิธี เต ปะทักขิณา

ปะทักขิณานิ กัตวานะ

ละภันตเต ปะทักขิणे ฯ

เวลาที่สัตว์ประพฤติชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี
มงคลดี สว่างดี รุ่งดี
และขณะดี ครู่ดี
บูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย
กายกรรมเป็นประตกิณส่วนเบื่องขวา
วจีกรรมเป็นประตกิณส่วนเบื่องขวา
มโนกรรมเป็นประตกิณส่วนเบื่องขวา
ความปรารถนาของท่าน
เป็นประตกิณส่วนเบื่องขวา
สัตว์ทั้งหลายทำกรรมอันเป็น
ประตกิณส่วนเบื่องขวาแล้ว
ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย
เป็นประตกิณส่วนเบื่องขวา.

บทสวดบาลี-แปล

อภินทปัจจเวกขณะปาฐะ

(หันทะ มะยัง อะภินทปัจจเวกขณะปาฐัง ภาณามะ เส)

ชะราธัมโมมหิ ชะรัง อะนะตีโต,

เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะล่องพ้นความแก่ไปไม่ได้,

พะยาธัมโมมหิ พะยาธิง อะนะตีโต,

เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่องพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้,

มะระณะธัมโมมหิ มะระณัง อะนะตีโต,

เรามีความตายเป็นธรรมดา จะล่องพ้นความตายไปไม่ได้,

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว,

เราจะละเว้นเป็นต่าง ๆ คือว่า,

เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง,

กัมมัสสะโกมหิ กัมมะทายาโท, กัมมะโยนิ, กัมมะพันธู,

กัมมะปะฏิสละโณ,

เรามีกรรมเป็นของ ๆ ตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล, มีกรรมเป็นแดนเกิด,

มีกรรมเป็นผู้ติดตาม, มีกรรมเป็นที่พึงอาศัย,

ยัง กัมมัง กะริสสามิ, กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา,

ตัสสะ ทายาโท ภาวิสสามิ,

เราทำกรรมอันใดไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป,

เราจะเป็นทายาท, คือว่า เราจะต้องได้รับผลของกรรมนั้นสืบไป,

เอวัง อัมहेหิ อะภินทัง ปัจจะเวกขิตัพพัง.

เราทั้งหลายควรพิจารณาอย่างนี้ ทุกวัน ๆ เทอญ.

โธวาทปาติโมกขคาถา

(หันทะ มะยัง โธวาทปาติโมกขคาถาโย ภะณามะ เส)

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง, การไม่ทำบาปทั้งปวง,
กุสะลัสสุปะสัมปะทา, การทำกุศลให้ถึงพร้อม,
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง, การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ,
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง,

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย,

ขันตี ประมะงั ตะโป ตีติกขา,
ขันตี คือ ความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง,

นิพพานัง ประมะงั วะทันตี พุทธา,
ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง,

นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรุปะมาตี,
ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย,

สะมะโณ โหติ ประรัง วิเหฐะยันโต,
ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย,

อะนุปะวาโท อะนุปะมาโต, การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย,
ปาติโมกเข จะ สังวะโร, การสำรวมในปาฏิโมกข์,
มัตตัญญูตา จะ ภาตตัสมิง, ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค,
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง, การนอนการนั่งในที่อันสงัด,
อะธิจิตเต จะ อาโยโค, ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง,
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง. ธรรมเหล่านี้เป็นคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

มหาการุณโกนาโถติยาทิกาภา

(หันทะ มะยัง มหาคารุณโกนาโถติยาทิกาภาโย ภาณมะ เส)

มหาการุณโก นาโถ,

อิตถายะ สัพพะปาณินัง

ปุเรตวา ปาระมี สัพพา,

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

มา โหนตุ สัพพูปัททวา.

มหาการุณโก นาโถ,

หิตายะ สัพพะปาณินัง

ปุเรตวา ปาระมี สัพพา,

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

มา โหนตุ สัพพูปัททวา.

มหาการุณโก นาโถ,

สุขายะ สัพพะปาณินัง

ปุเรตวา ปาระมี สัพพา,

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

มา โหนตุ สัพพูปัททวา.

พระพุทธรเจ้าผู้เป็นที่พึ่ง ทรงประกอบ
ด้วยพระกรุณาอันใหญ่

ทรงบำเพ็ญพระบารมีทั้งสิ้น

เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวง

ทรงบรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมแล้ว

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอสรรพอุปัทวะทั้งหลายจงอย่าได้มี.

พระพุทธรเจ้าผู้เป็นที่พึ่ง ทรงประกอบ
ด้วยพระกรุณาอันใหญ่

ทรงบำเพ็ญพระบารมีทั้งสิ้น

เพื่อเกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง

ทรงบรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมแล้ว

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอสรรพอุปัทวะทั้งหลายจงอย่าได้มี.

พระพุทธรเจ้าผู้เป็นที่พึ่ง ทรงประกอบ
ด้วยพระกรุณาอันใหญ่

ทรงบำเพ็ญพระบารมีทั้งสิ้น

เพื่อความสุขแก่สัตว์ทั้งปวง

ทรงบรรลूसัมโพธิญาณอันอุดมแล้ว

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอสรรพอุปัทวะทั้งหลายจงอย่าได้มี.

เขมาเขมสรณคมนปรัทูปกาถา

(หันทะ มะยัง เขมาเขมะสละระณะคะมะนะปะริทูปกาถาโย ภาณามะ เส)

พะหุง เว สละระณัง ยันติ

มนุษย์ทั้งหลายเป็นอันมาก

เมื่อถูกภัยคุกคามแล้ว

ปัพพะตานิ วนานิ จะ,

ย่อมถือเอาภูเขทั้งหลาย ป่าไม้ทั้งหลาย

อารามะรูกขะเจตะยานิ

อาราม และรูกขะเจตีย์ทั้งหลายบ้าง

มะนุสสา ภายะตัสชิตา,

ว่าเป็นสรณะ (ที่พึ่งที่ระลึกถึง)

เนตัง โข สละระณัง เขมัง

นั่นแล มิใช่สรณะอันเกษม

เนตัง สละระณะมุตตะมัง,

นั่นมิใช่สรณะอันอุดม

เนตัง สละระณะมาคัมมะ

เขาอาศัยอันนั้นเป็นสรณะแล้ว

สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ,

ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ

ส่วนผู้ใดถือเอา พระพุทธ พระธรรมด้วย

สังฆัญจะ สละระณัง คะโต,

และพระสงฆ์ด้วย ว่าเป็นสรณะแล้ว

จัตตาริ อะริยะสัจจานิ

มาเห็นอริยสัจ คือ ความจริงอันประเสริฐ ๔

สัมมปปัญญาเย ปัสสะติ,

ด้วยปัญญาอันชอบ

ทุกขัง ทุกขะสะมุปปาทัง

คือทุกข์ แลต้นเหตุ อันเป็นแดนเกิดขึ้น

ทุกขัสสะ จะ อะติกกะมัง,

พร้อมแห่งทุกข์ (คือสมุทัย)

อะริยัญญูจันตังคิกัง มัคคัง

แลความก้าวล่วงทุกข์ (คือนิโรธ)

ทุกขุปะสะมะคามินัง,

แลมรรคมีองค์ ๘ อันไปจากข้าศึก

เอตัง โข สละระณัง เขมัง

เป็นเครื่องเข้าไปประจับทุกข์

เอตัง สละระณะมุตตะมัง,

นี่แล เป็นสรณะอันเกษม

นี่แล เป็นสรณะอันอุดม (สูงสุด)

เอตัง สาระณะมาคัมมะ
สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

เขาอาศัยอันนี้สรณะนั้นแล้ว
ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ โดยแท้แล.

อานิสงส์ของการเจริญเมตตา ประวัติ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับ ณ วัดพระเชตวัน กรุงสาวัตถี
แคว้นโกศล พระผู้มีพระภาคปรทานพระธรรมเทศนา เรื่องอานิสงส์
เมตตา ๑๑ ประการ แก่ภิกษุทั้งหลาย ณ ที่นั้นว่า

ภิกษุทั้งหลาย เมตตาเจโตวิมุตติ ที่ช่องเสพ เจริญทำมาก จนเป็น
เหมือนยานพาหนะของจิตใจ เป็นพื้นเพของจิตใจ ทำการอบรมสั่งสม
ริเริ่มไว้ด้วยดีแล้ว ย่อมหวังได้อานิสงส์ ๑๑ ประการ คือ

๑.หลับสบาย ๒.ตื่นสบาย ๓.ไม่ฝันร้าย ๔.คนรัก ๕.ผีรัก ๖.เทวดา
รักษา ๗.ไฟ ยาพิษหรือศาสตรา ไม่กล้ากราย ๘.จิตทำสมาธิได้เร็ว ๙.รัศมี
กายแจ่มใส ๑๐.เป็นผู้ไม่ลุ่มหลงทำกาลกิริยาตาย ๑๑.เมื่อยังไม่บรรลุนิพพาน
วิเศษอันยิ่งๆ ขึ้นไป ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล

ผู้ใดพิชิตปฐพีถึง ๗ ทวีป ได้เป็นใหญ่เหนือพระราชาทั้งหลาย ทรง
บำเพ็ญบุญ ประพฤติชอบ คือ ๑.บำรุงไร่นา ๒.สงเคราะห์คน ๓.บำเพ็ญ
ประโยชน์ต่อคนทั่วไป ๔.จัดการอารักขา คัมภีร์ ประชาชน ๕.ปราบโจร
ผู้ร้าย เลี่ยนหนามแผ่นดินราบคาบ คนนอนตาหลับโดยมิต้องลงลิ้ม
ลูกกลอนเรือนก็ได้ ถึงอย่างนั้น ก็ยังไม่ถึงเสี้ยวที่ ๑๖ ของเมตตาจิตที่ได้
เจริญดีแล้ว เหมือนปวงดาราน้อยใหญ่ส่องแสงจันทร์ไม่ได้ ฉะนั้น

บทสวด อาขิณสังส์ของการเจริญเมตตา

เอวัมเม สุตัง, ข้าพเจ้า (พระอาณนท) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้,

เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สāvattayā วิหะระติ

เชตวะเน อนาถะปิณฑิกัสสะ อารามะ,

สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, เสด็จประทับอยู่ที่เชตวันมหาวิหาร,

ซึ่งเป็นอารามของอนาถปิณฑิกคฤหบดี ใกล้เมืองสาวัตถี,

ตัตระ โข ภะคะวา ภิกขุ อามันเตสิ ภิกขะโวติ,

ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย,

ภะทันเตติ ภิกขุ ภะคะวะโต ปัจจัสโสสง,

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว,

ภะคะวา เอตะทะโวจะ, พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระดำรัสที่ว่า,

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้,

อาเสวิตายะ ภาวิตายะ, อันบุคคลชองเสพแล้ว เจริญแล้ว,

พะหุสีกะตายะ ยานีกะตายะ, กระทำให้มากแล้ว กระทำให้เป็นดูจยานแล้ว,

วัตถุกะตายะ อะนุญจิตายะ, ทำให้เป็นที่ตั้งแล้ว ทำให้ตั้งมั่นแล้ว,

ปะริจิตายะ สุกะสมารัทธายะ, อันบุคคลสั่งสมแล้ว ปรารภด้วยดีแล้ว,

เอกาทะसानิสังสา ปาฎิกังขา, ย่อมมีอาณิสงส์สืบเอ็ดประการ,

กะตะเม เอกาทะสะ, อาณิสงส์สืบเอ็ดประการ มีอะไรบ้าง,

๑. สุขัง สุขะติ, คือ (ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น) หลับอยู่ก็เป็นสุขสบาย,

๒. สุขัง ปะฏิปุชณะติ, ตื่นขึ้นก็เป็นสุขสบาย,

๓. นะ ปาปะกัง สุขินัง ปัสสะติ, ไม่ฝันร้าย,

๔. มະนุสสานัง ปิโย โหติ, เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย,
๕. อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ, เป็นที่รักของเหล่าอมนุษย์ทั่วไป,
๖. เทเวตา รักขันติ, เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา,
๗. นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติ,
ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศัสตราก็ดี ย่อมทำอันตรายไม่ได้,
๘. ตูวะฏัง จิตตัง สะมาธิยะติ, จิตย่อมเป็นสมาธิได้รวดเร็ว,
๙. มุขะวัณโณ วิปปะสีหะติ, ผิวหน้าย่อมผ่องใส,
๑๐. อะสัมมุพะโห กาลัง กะโรติ, เป็นผู้ไม่ลุ่มหลง ทำกาลกิริยาตาย,
๑๑. อุตตะรัง อัมปะฏิวิชฌันโต, พรหมะโลกูปะโค โหติ,
เมื่อยังไม่บรรลุนิเวศอันยิ่ง ๆ ขึ้นไป, ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล,
เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้,
อาเสวิตายะ ภาวิตายะ, อันบุคคลชองเสพแล้ว เจริญแล้ว,
พะหุสีกะตายะ ยานีกะตายะ, กระทำให้มากแล้ว กระทำให้เป็นดุจยานแล้ว
วัตถุกะตายะ อะนุญฺจิตายะ, ทำให้เป็นที่ตั้งแล้ว ทำให้ตั้งมั่นแล้ว,
ปะริจิตายะ สุสะมาธัตถายะ, อันบุคคลสั่งสมแล้ว ปรารภด้วยดีแล้ว,
อิเม เอกาทะสานิสังสา ปะฏิกังขาติ, ย่อมมีอาณิสงส์สิบเอ็ดประการ,
อิหะมะโว จะ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว,
อัตตะมะนา เต ภิกขุ ภะคะวะโต,
พระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ก็มีใจยินดี,
ภาสิตัง อะภินันฺทุนติ,
พอใจภาสิตของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
อิติ. ด้วยประการฉะนี้แล.

บทสวดพิเศษ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ประวัติ

เมื่อพระบรมศาสดาทรงตรัสรู้แล้ว เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนวิสาขะ พระบรมศาสดา เสด็จพุทธดำเนินถึงป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมือง พาราณสี และได้แสดง ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แก่ปัญจวัคคีย์เป็นหมู่แรก ประกอบด้วยพราหมณ์ทั้ง ๕ คือ โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ และอัสสชิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอาสาฬหะ เป็นปฐมเทศนา

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ที่ทรงแสดงนี้ คือ พระสูตรว่าด้วยการยัง ธรรมจักรให้เป็นไป หรือ พระสูตรว่าด้วยการหมุนวงล้อธรรม ความว่า ส่วนที่สวด ๒ อย่าง คือ **กามสุขัลลิกานุโยค** การประกอบตนให้พัวพันใน ความสุขทางกาม ทางนี้ชื่อว่าเป็นทางที่หย่อนเกินไป และ **อตัตถกิลม-
ณานุโยค** คือการทรมานกายอันหาประโยชน์มิได้ ชื่อว่าเป็นทางที่ตึงเกินไป แล้วพระพุทธองค์จึงทรงตรัสถึง ทางสายกลาง อันไม่เข้าถึงส่วน ที่สุดสองอย่างนี้ คือ ว่าด้วย **มัชฌิมาปฏิปทา** กอปรด้วย**มรรคมีองค์ ๘** และว่าด้วย **อริยสัจ ๔** อันทำให้พระองค์ สามารถปฏิญาณว่าทรงได้ตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ คือ ความตรัสรู้เองโดยชอบอันยอดเยี่ยม

หลังจากจบปฐมเทศนาแล้ว โกณฑัญญะพราหมณ์ ได้ธรรมจักขุ มีดวงตาเห็นธรรม ทูลขออุปสมบท ทรงประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทา ทำให้โลก มีพระรัตนตรัยครบทั้งองค์ ๓ คือ พระพุทธ พระธรรม และ พระอริยสงฆ์

บทสวด อัมมจักกัปปวัตตนสูตร

เอวัมเม สุตัง, เอกัง สมะยัง ภะคะวา, พาราณสียัง วิหะระติ,
อิสิปตะเน มิคะทาเย, ตัตตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขุ อามันเตสิ.

เทวเม ภิกขเว อันตา ปัพพะชิตะเน นะ เสวิตัพพา, โย จายัง
กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค, หีนो คัมโม โปถุชชะนิกो อะนะริโย
อะนัตตะสัญหิโต, โย จายัง อัตตะกิละมะถานุโยโค ทุกโข
อะนะริโย อะนัตตะสัญหิโต.

เอเต เต ภิกขเว อุโก อันเต อะนุปะคัมมะ, มัชฌิมา
ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี
อุปะสะมาเย อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ.

กะตะมา จะ สา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ
อะภิสัมพุทธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมาเย อะภิญญายะ
สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ.

อะยะเมวะ อะริโย อัญ्ञัจฉิกโก มัคโค, เสยยะถิทัง,
สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปो, สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว,
สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ.

อะยัง โข สา ภิกขเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ
อะภิสัมพุทธา, จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมาเย อะภิญญายะ
สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขเว **ทุกขัง อะริยะสัจจัง**, ชาตปิ
ทุกขา, ชะราปิ ทุกขา, มะระณัมปิ ทุกขัง, โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ
โทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา, อปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข, ปิเยหิ
วิปปะโยโค ทุกโข, ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง, สังขิตเตนะ
ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว **ทุกขะสมุททโย** **อะริยะสัจจัง**,
ยายัง ตัณหา โปโนพพะวิกา นันทิราคะสะหะคะตา ตัตตระตัตตราภินันทินิ,
เสยยะถิทัง, กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะตัณหา.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว **ทุกขะนิโรธ** **อะริยะสัจจัง**, โย ตัสสา
เยวะ ตัณหาเย อะเสสะวิราคะนิโรธ, จาโค ปะภินิสัคโค มุตติ
อะนาละโย.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว **ทุกขะนิโรธคามินีปะฏิปะทา** **อะริยะ**
สัจจัง, อะยะเมวะ อะริโย อัญ्ञัจฉิโก มัคโค, เสยยะถิทัง, สัมมาทิฏฐิ
สัมมาสังกัปปโป, สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว, สัมมาวายาโม
สัมมาสะติ สัมมาสมาธิ.

อิทัง **ทุกขัง** **อะริยะสัจจันติ** เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ
ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ
วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

ตัง โข ปะนิทัง **ทุกขัง** **อะริยะสัจจัง** **ปะริญญะยันติ** เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง
อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

ตัง โข ปะนิทัง **ทุกขัง** **อะริยะสัจจัง** **ปะริญญัตถันติ** เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง
อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

อิทัง **ทุกขะสมุททโย** **อะริยะสัจจันติ** เม ภิกขะเว, ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญาณัง อุตตะปาติ ปัญญา
อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะสมุทโย** อะริยะสัจจัง **ปะหาตัพพันติ**
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ
ญานัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก
อุตตะปาติ.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะสมุทโย** อะริยะสัจจัง **ปะหีนันติ**
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ
ญานัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก
อุตตะปาติ.

อิทัง **ทุกขะนิโรธ** อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญานัง อุตตะปาติ
ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะนิโรธ** อะริยะสัจจัง **สัจฉิกาตัพพันติ**
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ
ญานัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก
อุตตะปาติ.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะนิโรธ** อะริยะสัจจัง **สัจฉิกะตันติ**
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ
ญานัง อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก
อุตตะปาติ.

อิทัง **ทุกขะนิโรธะคามินีปะฏิปะทา** อะริยะสัจจันติ เม
ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ อุตตะปาติ ญานัง
อุตตะปาติ ปัญญา อุตตะปาติ วิชชา อุตตะปาติ อาโลโก อุตตะปาติ.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะนิโรธคามินีปะฏิปะทา** อะริยะสัจจัง
ภาเวตัพพันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ
อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที.

ตั้ง โข ปะนิทัง **ทุกขะนิโรธคามินีปะฏิปะทา** อะริยะสัจจัง
ภาวิตันติ เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ อัมเมสุ, จักขุ
อุทะปาที ญาณัง อุทะปาที ปัญญา อุทะปาที วิชชา อุทะปาที
อาโลโก อุทะปาที.

ยาวะกั๊วญจะ เม ภิกขะเว, อัมเมสุ จะตฺตฺสุ อะริยะสัจจเจสุ, เอวันติ
ปะริวัณ्हัง ทวาหะสาการัง ยะถาภูตัง ฌาณะทัตถะนัง นะ สุวิสุทธัง
อะโหสิ.

เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
สะพรัหมะเก, สัสสะมะณะพราหมะณียา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย,
อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง.

ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว อัมเมสุ จะตฺตฺสุ อะริยะสัจจเจสุ, เอวันติ
ปะริวัณ्हัง ทวาหะสาการัง ยะถาภูตัง ฌาณะทัตถะนัง สุวิสุทธัง อะโหสิ.

อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก,
สัสสะมะณะพราหมะณียา ปะชาเย สะเทวะมะนุสสาเย, อะนุตตะรัง
สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง.

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัตถะนัง อุทะปาที, อะกุปปา เม
วิมุตติ, อะยะมันติมา ชาติ, นัตถิทานิ ปุณฺณพะวัตติ.

อิหะมะโวจะ ภะคะวา, อัตตะมะนา ปญฺจะวัคคิยา ภิกขุ ภะคะวะโต
ภาสีตัง อะภินันฺทุง. อิมัสมิญจะ ปะนะ เวยยากระระณฺสมิง ภัญญะมาเน,
อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง อัมมะจักขุ อุทะปาที,
ยังกิญจิ สะมุกะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ.

ปะวัตติเต จะ ภาวะะตา อัมมะจักเก, ภุมมา เทวา สัททะ-
มะนุสสาเวสูง, เอตัมภาวะะตา พาราณะสัยัง อิติปะตะเน มิคะทาเย
อะนุตตะรัง อัมมะจักกัง ปะวัตติตัง, อัมปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา
พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรหมุณา วา
เกนะจิ วา โลกัสมินติ.

ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

จาตุมมะหาราชิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

จาตุมมะหาราชิกานัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

ดาวะติงสา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

ดาวะติงसानัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

ยามา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

ยามานัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

ตุลิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

ตุลิตานัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

นิมมานะระตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

นิมมานะระตีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา,

พรัหมะกายิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสูง.

เอตัมภาวะะตา พาราณะสัยัง อิติปะตะเน มิคะทาเย
อะนุตตะรัง อัมมะจักกัง ปะวัตติตัง, อัมปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา
พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรหมุณา วา เกนะจิ วา
โลกัสมินติ.

อิติหะ เตนะ ขะณนะ เตนะ มุหุตเตนะ, ยาวะ พรหมะโลกา
สัทโท อัพภูคคัจฉิ. อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาดุ, สังกัมปิ
สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิ, อัปปะมาโณ จะ โอฟาโร โอภาโส โลเก
ปาตุระโหสิ, อะตักกัมเมวะ เทวานัง เทวานุกาวัง.

อะถะโข ภาคะวา อุทานัง อุทาเนสิ, อัญญาสิ ะตะ โภ
โกณทัณฺเณ, อัญญาสิ ะตะ โภ โกณทัณฺเณติ. อิติหัง आयัสมะโต
โกณทัณฺเณสสะ, อัญญาโกณทัณฺเณ เตวระ นามัง, อะโหสีติ.

อนัตตลักขณสูตร

ประวัติ

พระพุทธเจ้าทรงจำพรรษา ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ทรงสั่งสอน
บรรพชิตทั้ง ๔ รูปที่เหลือน้อยนั้น ด้วยพระธรรมเทศนาต่างๆ ต่อมา
ท่านวัปปะกับท่านภิกขุได้ธรรมจักขุดวงตาเห็นธรรม ทูลขออุปสมบท
พระบรมศาสดา ทรงประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทาให้ และต่อมาท่าน
มหานามะกับท่านอัสสชิได้ธรรมจักขุ ทูลขออุปสมบท และพระผู้มี-
พระภาคเจ้าทรงประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทาให้เช่นกัน

ครั้นพระภิกษุปัญจวัคคีย์ตั้งอยู่ในพระสาวกและมีอินทรีมีศรัทธา
แก้กล้าสมควรสดับธรรม จำเริญวิปัสสนาเพื่อวิมุตติสุขเบื้องสูงแล้ว ครั้น
ถึงวันแรม ๕ ค่ำ เดือน ๘ พระบรมศาสดา จึงได้แสดงพระธรรมสั่งสอน
พระภิกษุปัญจวัคคีย์ด้วย **อนัตตลักขณสูตร** คือ พระสูตรที่แสดง
ลักษณะแห่งเบญจขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ล้วน
ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ควรยึดมั่นว่าเป็นตัวตนของเรา ให้ละวาง
เมื่อพระบรมศาสดาตรัสพระธรรมเทศนา แสดงอนัตตลักขณสูตรอยู่

จิตของพระภิกษุปัญจวัคคีย์ผู้พิจารณาภูมิธรรมตามกระแสเทศนานั้นพ้น
แล้วจากอาสวะ ไม่ถือมั่นด้วยอุปาทาน สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด

ครั้นนั้น มีพระอรหันต์เกิดขึ้นในโลก ๖ องค์แล้ว คือ พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า ๑ กับ พระอริยสาวก ๕ คือ พระอัญญาโกณฑัญญะ ๑
พระวัปปะ ๑ พระภัททิยะ ๑ พระมหานามะ ๑ พระอัสสชิ ๑ รวมเป็น ๖
ด้วยประการฉะนี้

บทสวด อนัตตลักขณสูตร

เอวัมเม สุตัง. เอกัง สมะยัง ภะคะวา, พาราณสียัง วิหะระติ,
อิสิปตะเน มิคะทาเย, ตัตตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขุ อามันเตสิ.

รูปัง ภิกขเว **อนัตตา**, รูปัญจะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภาวิสสะ,
นะยิทัง รูปัง อาพาธายะ สังวัตเตยยะ, ลัพเพถะ จะ รูปะ, เอวัง เม รูปัง
โหตุ เอวัง เม รูปัง มา อะโหสีติ. ยัสมา จะ โข ภิกขเว รูปัง อนัตตา,
ตัสมา รูปัง อาพาธายะ สังวัตตะติ, นะ จะ ลัพพะติ รูปะ, เอวัง เม
รูปัง โหตุ เอวัง เม รูปัง มา อะโหสีติ.

เวทนา **อนัตตา**, เวทนา จะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภาวิสสะ,
นะยิทัง เวทนา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ, ลัพเพถะ จะ เวทนายะ,
เอวัง เม เวทนา โหตุ เอวัง เม เวทนา มา อะโหสีติ. ยัสมา จะ
โข ภิกขเว เวทนา อนัตตา, ตัสมา เวทนา อาพาธายะ สังวัตตะติ,
นะ จะ ลัพพะติ เวทนายะ, เอวัง เม เวทนา โหตุ เอวัง เม
เวทนา มา อะโหสีติ.

สัญญา **อนัตตา**, สัญญา จะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภาวิสสะ,
นะยิทัง สัญญา อาพาธายะ สังวัตเตยยะ, ลัพเพถะ จะ สัญญายะ,
เอวัง เม สัญญา โหตุ เอวัง เม สัญญา มา อะโหสีติ. ยัสมา จะ โข
ภิกขเว สัญญา อนัตตา, ตัสมา สัญญา อาพาธายะ สังวัตตะติ,

นะ จะ ลัพพะติ สัณญายะ, เอวัง เม สัณญา โหตุ เอวัง เม สัณญา มา อะโหสีติ.

สังขารา อะนัตตา, สังขารา จะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภา-
วิสสังสุ, นะยิทัง สังขารา อาพาธายะ สังวัตเตยุง, ลัพเพถะ จะ
สังขารesu, เอวัง เม สังขารา โหนตุ, เอวัง เม สังขารา มา อะเหสุณตี.
ยัสมา จะ โข ภิกขเว สังขารา อะนัตตา, ตัสมา สังขารา อาพาธายะ
สังวัตตันทิ, นะ จะ ลัพพะติ สังขารesu, เอวัง เม สังขารา โหนตุ
เอวัง เม สังขารา มา อะเหสุณตี.

วิญญานัง อะนัตตา, วิญญานัญจะ หิทัง ภิกขเว อัตตา อะภา-
วิสสะ, นะยิทัง วิญญานัง อาพาธายะ สังวัตเตยยะ, ลัพเพถะ จะ
วิญญาณ, เอวัง เม วิญญานัง โหตุ เอวัง เม วิญญานัง มา อะโหสีติ.
ยัสมา จะ โข ภิกขเว วิญญานัง อะนัตตา, ตัสมา วิญญานัง
อาพาธายะ สังวัตตะติ, นะ จะ ลัพพะติ วิญญาณ, เอวัง เม วิญญานัง
โหตุ เอวัง เม วิญญานัง มา อะโหสีติ.

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว, **รูปัง** นิจจัง วา อะนิจจัง วาติ,
อะนิจจัง ภันเต, ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ, **ทุกขัง**
ภันเต, ยัมปะนา นิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง, กัลลัง ญุ ตัง
สมะนุปปัสสิตุง, เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ,
โน เหตัง **ภันเต**.

ตัง กิง มัญญะถะ ภิกขเว, **เวทนา** นิจจา วา อะนิจจา วาติ,
อะนิจจา ภันเต, ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ, **ทุกขัง**
ภันเต, ยัมปะนานิจจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง, กัลลัง ญุ ตัง
สมะนุปปัสสิตุง, เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ,
โน เหตัง **ภันเต**.

ตั้ง กิง มัญญะเถ ภิกขเว, **สัณญา** นิจจา วา อะนิจจา วาติ,
อะนิจจา ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ, **ทุกขัง**
ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง, กัลลัง ญฺ ตัง
สละนุปัสสีตุง, เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ,
โน เหตัง **ภันเต**.

ตั้ง กิง มัญญะเถ ภิกขเว, **สังขารา** นิจจา วา อะนิจจา วาติ,
อะนิจจา ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ, **ทุกขัง**
ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง, กัลลัง ญฺ ตัง
สละนุปัสสีตุง, เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ,
โน เหตัง **ภันเต**.

ตั้ง กิง มัญญะเถ ภิกขเว, **วิญญาณัง** นิจัจัง วา อะนิจัจัง วาติ,
อะนิจัจัง ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วา ตัง สุขัง วาติ, **ทุกขัง**
ภันเต, ยัมปะหานิจัจัง ทุกขัง วิปะริณามะธัมมัง, กัลลัง ญฺ ตัง
สละนุปัสสีตุง, เอตัง มะมะ เอโสหะมัสมิ เอโส เม อัตตาติ,
โน เหตัง **ภันเต**.

ตัสมาทิหะ ภิกขเว, ยังกิณฺณิ **รูปัง** อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนัง,
อัสสัตตัง วา พะหิทธา วา, โอพาริกัง วา สุขุมัง วา, หีนัง วา ปะณีตัง
วา, ยันทุเร สันติเก วา, สัพพัง **รูปัง**, เหนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ
นะ เมโส อัตตาติ, เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง.

ยากาจิ **เวทะนา** อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา, อัสสัตตา วา
พะหิทธา วา, โอพาริกา วา สุขุมา วา, หีนา วา ปะณีตา วา,
ยา ทุเร สันติเก วา, สัพพา **เวทะนา**, เหนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ
นะ เมโส อัตตาติ, เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง.

ยาภาจิ **สัณญา** อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา, อัชฌัตตา วา
พะหิทธา วา, โอสาริกา วา สุขุมมา วา, หีนา วา ปะณีตา วา, ยา ทูเร
สันติเก วา, สัพพา **สัณญา**, เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส
อัตตาติ, เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง.

เยเกจิ **สังขาร** อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนา, อัชฌัตตา วา
พะหิทธา วา, โอสาริกา วา สุขุมมา วา, หีนา วา ปะณีตา วา, เย ทูเร
สันติเก วา, สัพเพ **สังขาร**, เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ เมโส อัตตาติ,
เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง.

ยังกิญจิ **วิญญาณัง** อะตีตานาคะตะปัจจุปปันนัง, อัชฌัตตัง วา
พะหิทธา วา, โอสาริกัง วา สุขุมัง วา, หีนัง วา ปะณีตัง วา, ยันทูเร
สันติเก วา, สัพพัง **วิญญาณัง**, เนตัง มะมะ เนโสหะมัสมิ นะ
เมโส อัตตาติ, เอวะเมตัง ยะถาภูตัง สัมมปปัญญาเย ทัญญัพพัง.

เอวัง ปัสสัง ภิกขะเว สุตวา อะริยะสาวะโก, **รูปัสमิงปิ** นิพพินทะติ,
เวทนายะปิ นิพพินทะติ, **สัณญายะปิ** นิพพินทะติ, **สังขารेषูปิ**
นิพพินทะติ, **วิญญาณัสमิงปิ** นิพพินทะติ, นิพพินทัง วิรัชชะติ,
วิราคา วิมุจจะติ, วิมุตตัสमิง วิมุตตะมิตติ ญาณัง โหติ, ชีณา ชาติ,
วุสีตัง พรหมะจะริยัง, กะตัง กะระณียัง, นาปะรัง อิตถัตตายาติ
ปะชานาตีติ.

อิทมะโวจะ ภะคะวา, อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขุ ภะคะวะโต
ภาสีตัง อะภินันทุง. อิมัสมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสमิง ภัญญะมาเน,
ปัญจะวัคคิยานัง ภิกขุณัง อะนุปาทายะ, อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ.

อาทิตยปริยายสูตร

ประวัติ

หลังจากที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงปฐมเทศนาแก่พระปัญจวัคคีย์แล้ว ต่อมาพระพุทธองค์ ได้ทรงแสดงธรรม โปรดยสกุลบุตรและสหายอีก ๕๕ คน และทรงส่งพระอรหันต์สาวกทั้ง ๖๐ องค์นั้น ให้จาริกไปทิศต่างๆ เพื่อเผยแผ่พระสัทธรรม ส่วนพระบรมศาสดาได้เสด็จไปยังอุรุเวลา ประเทศ ทรงแสดงปาฏิหาริย์ทำลายทิณฺฐิของชฎิลบุชาไฟ ๓ พี่น้อง คือ อุรุเวลกัสสปะ นทิกัสสปะ และคยากัสสปะ ที่มีบริวาร ๑,๐๐๐ จนชฎิลพากันออกบวชทั้งสิ้น

ต่อมาพระผู้มีพระภาค เสด็จจาริกไปสู่ตำบลคยาसीสะ พร้อมด้วย ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ๑,๐๐๐ รูป ล้วนเป็นปูราณชฎิล ไปพักยังตำบลคยาसीสะ ทรงพิจารณาว่าธรรมใดหนอจะเป็นที่พอใจ ธรรมใดหนอจะสัปปายะแก่ ภิกษุเหล่านี้ ทรงตกลงพระทัยว่า ภิกษุเหล่านี้เคยบำเรอไฟมาก่อน พระองค์จึงทรงแสดงอาทิตยสูตร เปรียบเทียบสิ่งทั้งปวงว่าเป็นของร้อน

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมมีนัยว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน ก็อะไรเล่าชื่อว่า สิ่งทั้งปวงเป็นของร้อน?

อายตนะภายใน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นของร้อน อายตนะภายนอก รูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะ ัมมารมณ์ เป็นของร้อน ความเสวยอารมณ์เป็นสุข เป็นทุกข์ หรือไม่สุข ไม่ทุกข์ ก็เป็นของร้อน

บทสวด อาทิตตปริยายสูตร

เอวัมเม สุตัง. เอกัง สมะยัง ภะคะวา, คะยายัง วิหะระติ,
คยาสิเส สัทธิง ภิกขุสะหฺสเสนะ, ตตฺระ โข ภะคะวา ภิกขุ
อามันเตสิ.

สัพพัง ภิกขเว อาทิตตัง, กิณฺจะ ภิกขเว สัพพัง
อาทิตตัง. **จักขุ** ภิกขเว อาทิตตัง, **รูปา** อาทิตตา, **จักขุวิญญาณัง**
อาทิตตัง, **จักขุสัมผัสโส** อาทิตโต, ยัมปิทัง จักขุสัมผัสสัจจะยา
อุปปีชชะติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा อะทุกขมะสุขัง वा,
ตัมปิ อาทิตตัง,

เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา,
อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ, โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ
โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิ.

โสตัง อาทิตตัง, **สัททา** อาทิตตา, **โสตะวิญญาณัง** อาทิตตัง,
โสตะสัมผัสโส อาทิตโต, ยัมปิทัง โสตะสัมผัสสัจจะยา อุปปีชชะติ
เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा อะทุกขมะสุขัง वा, ตัมปิ อาทิตตัง,

เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา,
อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ, โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ
โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิ.

มานัง อาทิตตัง, **คันธา** อาทิตตา, **มานะวิญญาณัง** อาทิตตัง,
มานะสัมผัสโส อาทิตโต, ยัมปิทัง มานะสัมผัสสัจจะยา อุปปีชชะติ
เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा อะทุกขมะสุขัง वा, ตัมปิ อาทิตตัง,

เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง ราคคคินา โทสคคินา โมหคคินา,
อาทิตตัง ชาตียา ชะรามะระณนะ, โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ
โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ อาทิตตันติ วะทามิ.

ชีวหา อาทิตตา, **ระสา** อาทิตตา, **ชีวหาวิญญูณัง** อาทิตตัง,
ชีวหาสัมผัสโส อาทิตโต, ยัมปิทั้ง **ชีวหาสัมผัสสะปัจจะยา** อุปปัชชติ
เวทะยิตัง, **สุขัง** วา **ทุกขัง** วา **อะทุกขมะสุขัง** วา, **ตัมปิ** อาทิตตัง,
 เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง **ราคะคคินา** **โทสัคคินา** **โมหัคคินา**,
อาทิตตัง **ชาตียา** **ชะรามะระณณะ**, **โสเกหิ** **ปะริเทเวหิ** **ทุกเขหิ**
โทมะนัสเสหิ **อุปายาเสหิ** **อาทิตตันติ** **วะทามิ**.

กาโย อาทิตโต, **โณฏฐัพพา** อาทิตตา, **กายะวิญญูณัง**
อาทิตตัง, **กายะสัมผัสโส** อาทิตโต, ยัมปิทั้ง **กายะสัมผัสสะปัจจะยา**
อุปปัชชติ **เวทะยิตัง**, **สุขัง** วา **ทุกขัง** วา **อะทุกขมะสุขัง** วา,
ตัมปิ อาทิตตัง,

เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง **ราคะคคินา** **โทสัคคินา** **โมหัคคินา**,
อาทิตตัง **ชาตียา** **ชะรามะระณณะ**, **โสเกหิ** **ปะริเทเวหิ** **ทุกเขหิ**
โทมะนัสเสหิ **อุปายาเสหิ** **อาทิตตันติ** **วะทามิ**.

มะโน อาทิตโต, **ธัมมา** อาทิตตา, **มะโนวิญญูณัง** อาทิตตัง,
มะโนสัมผัสโส อาทิตโต, ยัมปิทั้ง **มะโนสัมผัสสะปัจจะยา** อุปปัชชติ
เวทะยิตัง, **สุขัง** วา **ทุกขัง** วา **อะทุกขมะสุขัง** วา, **ตัมปิ** อาทิตตัง,

เกนะ อาทิตตัง ? อาทิตตัง **ราคะคคินา** **โทสัคคินา** **โมหัคคินา**,
อาทิตตัง **ชาตียา** **ชะรามะระณณะ**, **โสเกหิ** **ปะริเทเวหิ** **ทุกเขหิ**
โทมะนัสเสหิ **อุปายาเสหิ** **อาทิตตันติ** **วะทามิ**.

เอวัง **ปัสสัง** **ภิกขะเว** **สุตวา** **อะริยะสาวะโก**, **จักขุสมิงปิ** **นิพพินทะติ**,
รูปะสุปิ **นิพพินทะติ**, **จักขุวิญญาเณปิ** **นิพพินทะติ**, **จักขุสัมผัสเสปิ**
นิพพินทะติ, ยัมปิทั้ง **จักขุสัมผัสสะปัจจะยา** อุปปัชชติ **เวทะยิตัง**,
สุขัง วา **ทุกขัง** วา **อะทุกขมะสุขัง** วา, **ตัสมิงปิ** **นิพพินทะติ**.

โสตัสมิงปิ **นิพพินทะติ**, **สัททะสุปิ** **นิพพินทะติ**, **โสตะวิญญาเณปิ**
นิพพินทะติ, **โสตะสัมผัสเสปิ** **นิพพินทะติ**, ยัมปิทั้ง **โสตะสัมผัสสะ-**

ปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा
อะทุกขมะสุขัง वा, ตัสमिंปิ निपพिनทะติ.

มานัสมิงปิ निपพिनทะติ, **คันเธสุปิ** निपพिनทะติ, **ฆานะ-**
วิญญาเณปิ निपพिनทะติ, **ฆานะสัมผัสเสปิ** निपพिनทะติ, ยัมปิทั้ง
ฆานะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा
อะทุกขมะสุขัง वा, ตัสमिंปิ निपพिनทะติ.

ชีวหายะปิ निपพिनทะติ, **ระเสสุปิ** निपพินทะติ, **ชีวหา-**
วิญญาเณปิ निपพินทะติ, **ชีวหาสัมผัสเสปิ** निपพินทะติ, ยัมปิทั้ง
ชีวหาสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง
वा อะทุกขมะสุขัง वा, ตัสमिंปิ निपพินทะติ.

กายัสมิงปิ निपพินทะติ, **โณฏฐัพเพสุปิ** निपพินทะติ, **กายะ-**
วิญญาเณปิ निपพินทะติ, **กายะสัมผัสเสปิ** निपพินทะติ, ยัมปิทั้ง
กายะสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा
อะทุกขมะสุขัง वा, ตัสमिंปิ निपพินทะติ.

มะนัสมิงปิ निपพินทะติ, **ธัมเมสุปิ** निपพินทะติ, **มะโน-**
วิญญาเณปิ निपพินทะติ, **มะโนสัมผัสเสปิ** निपพินทะติ, ยัมปิทั้ง
มะโนสัมผัสสะปัจจะยา อุปปัชชติ เวทะยิตัง, สุขัง वा ทุกขัง वा
อะทุกขมะสุขัง वा, ตัสमिंปิ निपพินทะติ.

นิพพินทัง วิรัชชะติ, วิราคา วิมุจจะติ, วิมุตตัสมิง วิมุตตะมิตติ
ญานัง โหติ, ขีณา ชาติ, วุสิตัง พรหมะจะริยัง, กะตัง กะระณียัง,
นาปะรัง อิตถัตตายาติ ปะชานาตีติ.

อิทะมะโวจะ ภะคะวา, อัตตะมะนา เต ภิกขุ ภะคะวะโต ภาสิตัง
อะภินันทุง. อิมัสสมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสมิง ภัญญะมาเน,
ตัสสะ ภิกขุสะหัสสัสสะ อะนุปาทาเย, อาสะเวหิ จิตตานิ วิมูจจิงสูติ.

พุทธบารมี

(บทสวดพุทธบารมีนี้ เป็นบทสวดสรรเสริญพระบารมีของพระพุทธเจ้า)

พุทฺธาทิจฺโจ มะหาเตโช อัมมะจันโท ระสาหะโร สังฆะตาระคะณ
เสฏฺฐโณ อัมเห รักขันตุ ปายะโต ฯ นิสสังสะยัง โส โข โน ภาคะวา
อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสาณัง พุทฺโธ ภาคะวาติ ฯ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ พุทฺโธ วิยะ พุทฺธะรูปมปิ มะหาเตชัง มะหานุภาวัง
ภาวะตุ ยาวะ สาสะนัง,

นิสสังสะยัง โส โข โน ภาคะวา ทานะปาระมีสัมปันโน ทานะ
อุปะปาระมี สัมปันโน ทานะปะระมัตตะปาระมีสัมปันโน

หมายเหตุ เทียบต่อไปให้เปลี่ยน ทานะ เป็น สีละ, เนกขัมมะ, ปัญญา,
วิริยะ, ขันติ, สัจจะ, อธิษฐานะ, เมตตา, อุเบกขา, ทสสะ, สัมมัตติงสะ
ตามลำดับ นอกนั้นเหมือนกันหมด.

มูลไชยขภรณ์

สุโข พุทธาณัง อุปปาโท สุขา สัทธัมมะเทสสะนา สุขา สังฆัสสะ
สามัคคี สามัคคานัง ตะโป สุโข ทิวา ตะปะติ อาทิจโจ รัตติง อาภาติ
จันทิมา สันนัทโธ ชัตติโย ตะปะติ ฌายี ตะปะติ พราหมะโณ อะถะ สัพพะ
มะโหรัตติง พุทฺโธ ตะปะติ เตชะสา หิริโอตตปปะ สัมปันนา สุกกา
อัมมา สะมาหิตา สันโต สปปุริสา โลเก เทวา อัมมาติ วุจจะเร สันติปัชชา
อะปัตตะนา สันติปาทา อะวัณฺณะนา มาตาปิตา จะ นิกขันตา ชาตะเวทะ
ปะฎิกกะมะ สุวัณฺณะภูมิง คันตะวานะ โสณุตตะรา มะหิททิกา ปิสายะ

นิทหะมิตะวานะ พรหมะชาลัง อาเทเสยุง เอเต สัพเพ ยักขา
ปะลายันตุ ฯ

อากาสัญญา จะ ภูมมัญญา เทวะนาคา มะหิทธิกา ปุณฺณัง โน
อะนุโมทนต์, จิรัง รักขันตุ “สาสะนัง”

อากาสัญญา จะ ภูมมัญญา เทวะนาคา มะหิทธิกา ปุณฺณัง โน
อะนุโมทนต์, จิรัง รักขันตุ “ปาณินอ”

อากาสัญญา จะ ภูมมัญญา เทวะนาคา มะหิทธิกา ปุณฺณัง โน
อะนุโมทนต์, จิรัง รักขันตุ “โน สะทา”

อากาสัญญา จะ ภูมมัญญา เทวะนาคา มะหิทธิกา ปุณฺณัง โน
อะนุโมทนต์, จิรัง รักขันตุ โสตถิง คัจฉันตุ เทวะตา คะตา.

ขโมเม

นะโม เม พุทธะเตชะสา	ระตะนัตตะยะธัมมิกา
เตชะ ประสิทธิ ปะสีเทวา	นารายะ ปะระเมศะวะรา
สิทธิพรหมา จะ อินทา จะ	จะตุโลกาภีรักกะกา
สะมุททา ภูตะคังคา จะ	สัพพะชัยยะประสิทธิ ภาวันตุ เต,
ชัยยะ ชัยยะ ธรรมะณี ธรรมะณี	อุทะธิ อุทะธี นะทิ นะที
ชัยยะ ชัยยะ คัคคะนะตะละนิสะยะ	นิละยะเสยยะเสละ สะเมรฺวราชะ พะนะระชี
ชัยยะ ชัยยะ คัมภีระโสภณิ	นาเคนทะนาคิ ปิศา จะ ภูตะกาลิ
ชัยยะ ชัยยะ ทุนนิมิตตะโรคิ	ชัยยะ ชัยยะ สิงคีสุตตะทา ฆานะมุขะชา
ชัยยะ ชัยยะ รุณณะมุขะสาตรา	ชัยยะ ชัยยะ จัมปาทีนาคะกฺุระ คัณฐะกัง
ชัยยะ ชัยยะ คะชะคะณะตุรังคะณะ	สุกะระภูชังคะ สีหะพะยัคคะทีปา
ชัยยะ ชัยยะ รุณณะมุขายาตรา	ชินะ เสนาวิปู ปุณะสุตทิระตี
ชัยยะ ชัยยะ สุขา สุขา ชีวี	ชัยยะ ชัยยะ ธรรมะณีตะเล สะทา สุชัยยะ

ชัยยะ ชัยยะ ธรรมณี สานะติ สะทา ชัยยะ ชัยยะ มังกระระละยา ภาวัคเค
ชัยยะ ชัยยะ วรรณะ ยักเข ชัยยะ ชัยยะ รักขะเสสุ ระภูชะเตชา
ชัยยะ ชัยยะ พรหมเมณฑะคณา ชัยยะ ชัยยะ ราชาธิราชะ ชะยัง
ชัยยะ ชัยยะ ปะฐะวัง สัพพัง
ชัยยะ ชัยยะ อะระหันตัง ปัจเจกะพุททะสาวะกัง
ชัยยะ ชัยยะ มะเหสุรังคะ หะโรหะรินทะ เทวา
ชัยยะ ชัยยะ พรหมาสุรักโข
ชัยยะ ชัยยะ นาโค วิรุฬหะโก วิรูปักโข จันตีมา ระวิอินโท จะ
เวณัตตัยโย จะ กุเวโร วรรณะปิ จะ อัคคิวยาโย จะ ปาชุนะโห
กุมารो ธรรมะรัฏฐะโก อัญญาระสะ มะหาเทวา สิทธิตาปะสะ อาทะโย
เอสิโน สาวะกา สัพเพ ชัยยะ ลาโม ภาวันตุ โน
ชัยยะ อัมโม จะ สังโฆ จะ ทะสะปาโล จะ ชัยยะกัง
เอเตนะ ชัยยะ เตเชนะ โสตถิ ภาวันตุ โน
เอเตนะ พุททะ เตเชนะ โหนตุ โน ชัยยะ มังคะลัง,

ชะโยปี พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มาร์ัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โภธิมณเฑ ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**พรัหมะคณา**”
มะเหลสิโน ฯ

ชะโยปี พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มาร์ัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โภธิมณเฑ ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**อินทะคณา**”
มะเหลสิโน ฯ

ชะโยปี พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มาร์ัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โภธิมณเฑ ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**เทวะคณา**”
มะเหลสิโน ฯ

ชะโยปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โพิธัมณเท ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**สุปฺณณะคณ**”
มะเหลสิโน ฯ

ชะโยปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โพิธัมณเท ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**นาคะคณ**”
มะเหลสิโน ฯ

ชะโยปิ พุทธัสสะ สิริมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชะโย
อุคโข ไสยยุง โพิธัมณเท ปะโมทิตา ชัยยะ ตะทา “**สัพพะคณ**”
มะเหลสิโน ฯ

สุณฺนตุ โภนโต เย เทวา
ทีฆายุกา สะทา โหนตุ
รักขันตุ สัพพะสัตตาทัง
ยา กาจิ ปัตถะนา เตสัง
ยุตตะกาเล ปะวัสสันตุ
โรคา จุปฺพทะวา เตสัง
กายาสุขัง จิตตะสุขัง

อัสมิง ฐาเน อะธิคะตา
สุขิตา โหนตุ สัพพะทา
รักขันตุ ชินะสาสะนัง
สัพเพ ปุเรนตุ มะโนระธา
วัสสัง วัสสา ะราหะกา
นิวาเรนตุ จะ สัพพะทา
อะระหันตุ ยะถาระหัง.

(อิติ จุลละชัยยะ ปะกะระณัง สะมันตัง นิฏฐิตัง)

เมตตานิสั่งສະສຸດຕປາຣູະ

(หันทะ มะยัง เมตตานิสั่งສະສຸດຕັງ ภาณามะ เส)

เอวัมเม สุตัง, เอกัง สมะยัง ภาคะวา สāvattiyā viharati cetavāne
anāpānābhikkhū āramā, tātta vā ภาคะวา ภิกขุ อามันเตสิ
ภิกขะโวติ, ภาทนต์เตติ เต ภิกขุ ภาคะวะโต ปัจจัสโสสง ภาคะวา
เอตทะวะโจจะ ฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ
พะหุสีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุญ्ञิตายะ ปะริจิตายะ
สุสमारัทธายะ ฯ

เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา, กะตะเม เอกาทะสะ, สุขัง สุปะติ
สุขัง ปะฏิพุชณะติ, นะ ปาปะกัง สุปิณัง ปัสสะติ, มะนุสสานัง ปิโย โหติ,
อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ, เทวะตา รักขันติ, นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา
ลัตถัง วา กะมะติ, ตูวะภูง์ จิตตัง สมาริยะติ, มุขะวัณโณ วิปะสีทะติ,
อะสัสมุพะโห กาลัง กะโรติ, อุตตะรัง อัปปะฏิวิชฌันโต พรัหมะโลกูปะโค
โหติ ฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ
พะหุสีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุญ्ञิตายะ ปะริจิตายะ
สุสमारัทธายะ อิมะ เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา ฯ

อัตถิ อะโนธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ, อัตถิ โอธิโส ณะระณา
เมตตา เจโตวิมุตติ, อัตถิ ทิสายะ ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ ฯ

กะตีหากาเรหิ อะโนธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ

กะตีหากาเรหิ โอธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ

กะตีหากาเรหิ ทิสายะ ณะระณา เมตตาเจโตวิมุตติ ฯ

ปัญจะหากาเรหิ อะโนธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ
สัตตะหากาเรหิ โอธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ
ทะสะหากาเรหิ ทิสายะ ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ ฯ

กะตะเมหิ **ปัญจะหากาเรหิ อะโนธิโส** ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ
สัฟเพ **สัตตา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **ปาณา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **ภุตา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **ปุกะสะลา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **อัสสะภาวะปะริยาปันนา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา
สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุฯ
อิเมหิ ปัญจะหากาเรหิ อะโนธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ ฯ

กะตะเมหิ **สัตตะหากาเรหิ โอธิโส** ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ
สัฟพา **อิตถิโย** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **ปุริสา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **อะริยา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **อะนะริยา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **เทวา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **มะนุสสา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
สัฟเพ **วินิปาติกา** อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ
อิเมหิ สัตตะหากาเรหิ โอธิโส ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ ฯ

กะตะเมหิ ทะสะหากาเรหิ ทิสายะ ณะระณา เมตตา เจโตวิมุตติ ฯ	
สัพเพ ปุรัตถิมายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिहरันตุ ฯ
สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिहरันตุ ฯ
สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिहरันตุ
สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिहरันตุ
สัพเพ ปุรัตถิมายะ อะนุทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिहरันตุ
สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ
สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ
สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ
สัพเพ เหนฏฐิมายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ
สัพเพ อุปะริมายะ ทิสายะ สัตตา	อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिहरันตุ ฯ

อิเมหิ ทะสะหากาเรหิ ทิสายะ ณะระณา เมตตาเจโตวิมุตติ.

บทแผ่เมตตา

อะหัง สุขิโต โหมิ,	ขอให้ข้าพเจ้าจงเป็นผู้ถึงสุข,
นิททุกโข โหมิ,	จงเป็นผู้ไร้ทุกข์,
อะเวโร โหมิ,	จงเป็นผู้ไม่มีเวร,
อภัยปชฌ โหมิ,	จงเป็นผู้ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน,
อะนีโฆ โหมิ,	จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์,
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ,	จงรักษาตนอยู่เป็นสุขเถิด,

สัพเพ สัตตา สุขिता โหนตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ถึงความสุข,
สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีเวร,
สัพเพ สัตตา อภัยปชฌา โหนตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน.
สัพเพ สัตตา อะนีฆา โหนตุ
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์,
สัพเพ สัตตา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงรักษาตนอยู่เป็นสุขเถิด,
สัพเพ สัตตา สัพพะทุกขา ปะมุจจันตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงพ้นจากทุกข์ทั้งมวล,
สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจจันตุ,
ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงอย่าได้พราจจากสมบัติอันตนได้แล้ว,

สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา,

กัมมะโยนี กัมมะพันธู กัมมะปะฏิสละระณา,

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง มีกรรมเป็นของ ๆ ตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล

มีกรรมเป็นแดนเกิด, มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึงอาศัย,

ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา,

ตัสสะ ทายาทา ภาวิสสันติ.

จักทำกรรมอันใดไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป,

จักต้องเป็นผู้ได้รับผลของกรรมนั้น ๆ สืบไป.

คำกรวดน้ำ อิมินา ฯ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ

ด้วยบุญนี้ อุทิศให้

อุปัชฌายา คุณุตตะรา

อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

อาจารย์อุปการา จะ

แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

มาตาปิตา จะ ญาติกา

ทั้งพ่อแม่ และปวงญาติ

สุริโย จันธิมา ราชา

สุริยจันทร และราชา

คุณะวันตา นะราปี จะ

ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรหมะมารา จะ อินทา จะ

พรหม มาร และอินทราช

โลกะปาลา จะ เทวะตา

ทั้งทวยเทพ และโลกบาล

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ

ยมราช มนุษย์มิตร

มัจฉัตตา เวริกาปี จะ

ผู้เป็นกลาง ผู้จองผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ

ขอให้สุขสันต์ ทุกถ้วนหน้า อย่าทุกข์ท

ปุญญานิ ปะกะตานิ เม

บุญผ่องที่ข้าทำ จงช่วยอำนวยศุภผล

สุขัง จะ ติวริัง เทนตุ

ให้สุข ๓ อย่างสิ้น

ชิปปัง ปาเปละ โว มะตัง

ให้ลูถึง นิพพานพลัน (เทอญ)

อิมีนา ปุญญะกัมเมนะ
อิมีนา อุททิสเสนะ จะ
ชิปปาหัง สุลละภะ เจวะ
ตัณหุปาทานะ เจทะนัง
เย สันตานิ หินา ธัมมา
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว
อุชฺชิตตัง สะติปัญฺญา
สัลเลโข วิริยัมหิโน

มารา ละภันตุ โนกาสัง
กาตุญจะ วิริเยสุ เม

พุทฺธาธิปะวะโร นาโถ
ธัมโม นาโถ ะรุตตะโม
นาโถ ปัจเจกะพุทฺโธ จะ
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง
เตโสตตะมานุภาเวนะ
มาโรกาสัง ละภันตุ มา
ทะสะปุญฺญานุภาเวนะ
มาโรกาสัง ละภันตุ มา

ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ
แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์
เราพลันได้ ซึ่งการตัด
ตัวตัณหา อุปาทาน
สิ่งชั่วในดวงใจ
กว่าเราจะ ถึงนิพพาน
มลายสิ้น จากสันดาน
ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด
มีจิตตรงและสติทั้งปัญญาอันประเสริฐ
พร้อมทั้งความเพียรเลิศ
เป็นเครื่องขุดกิเลสหาย
โอกาสอย่าพึงมีแก่หมู่मारสินทั้งหลาย
เป็นช่องประทุษร้าย
ทำลายล้างความเพียรจม
พระพุทธเจ้าผู้บรรณาถ
พระธรรมที่พึงอันอุดม
พระปัจเจกะ พุทธสม
พบพระสงฆ์ที่พึงผยอง
ด้วยอานุภาพนั้น
ขอหมู่मार อย่าได้ช่อง
ด้วยเดชบุญ ทั้ง ๑๐ ป้อง
อย่าเปิดโอกาสแก่मार เทอญ.

คำวันทาพระเจดีย์

วันทามิ พุทธัง สัพพะ เม โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
วันทามิ ธิัมมัง สัพพะ เม โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
วันทามิ สังฆัง สัพพะ เม โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
วันทามิ คะรูปัชฌายาจะริยะคุณัง สัพพะ เม โทสัง ชะมะเถ เม
ภาันเต,
วันทามิ กัมมัญญานัง สัพพะ เม โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
วันทามิ อารามะ พัทธะเสมายัง โพธิรุกขัง เจตียัง สัพพะ เม
โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
วันทามิ ภาันเต ภาคะวา โลกะนาถัง อะตีตัง เม โทสัง อะนาคะตัง
เม โทสัง ปัจจุปันนัง เม โทสัง ชะมะเถ เม ภาันเต,
โย โทโส โมหะจิตเตนะ พระพุทธานิมิตัง ปะกะโต มะยา ชะมะเถ เม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ,
โย โทโส โมหะจิตเตนะ พระธิัมมสนิมิตัง ปะกะโต มะยา ชะมะเถ เม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ,
โย โทโส โมหะจิตเตนะ พระสังฆสนิมิตัง ปะกะโต มะยา ชะมะเถ เม
กะตัง โทสัง สัพพะปาปัง วินัสสันตุ. สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ ฯ

เย จะ พุทธา อะตีตา จะ	เย จะ พุทธา อะนาคะตา
ปัจจุปันนา จะ เย พุทธา	อะหัง วันทามิ สัพพะทา (กราบ)
เย จะ ธิัมมา อะตีตา จะ	เย จะ ธิัมมา อะนาคะตา
ปัจจุปันนา จะ เย ธิัมมา	อะหัง วันทามิ สัพพะทา (กราบ)
เย จะ สังฆา อะตีตา จะ	เย จะ สังฆา อะนาคะตา
ปัจจุปันนา จะ เย สังฆา	อะหัง วันทามิ สัพพะทา (กราบ)

คำบูชาพระบรมธาตุเจดีย์

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมบูชาด้วยเศียรเกล้า แต่พระบรมสารีริกธาตุ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งประดิษฐานอยู่ ณ พระอุโบสถนี้ (พระ
มหาเจดีย์นี้) ด้วยเครื่องสักการะ อันมีระเบียบดอกไม้มงคล (ผ้าสีทอง ธง)
ประทีป ของหอมเป็นต้น อันเป็นอามิสบูชา การกล่าวคำสรรเสริญคุณ
ของพระรัตนตรัย การสมาทานศีล การศึกษาพระธรรม การปฏิบัติ
ธรรม อันเป็นปฏิบัติบูชา ขอให้การน้อมบูชาของข้าพเจ้า ด้วยอามิสบูชา
และปฏิบัติบูชา จงเป็นพลวปัจจัย ให้ข้าพเจ้าเจริญอกงามในพระพุท
ศาสนา ด้วยศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา สามารถอบรมไตรสิกขา
เพื่อกำหนดรู้ทุกข์ เพื่อละสมุทัย เพื่อกระทำนิโรธให้แจ้ง เพื่ออบรม
มรรคให้บริบูรณ์ ตามเสด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า
และเหล่าพระอริยสาวกทั้งหลาย ในกาลไม่เนิ่นช้า

ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏะ ขออย่าได้ไปสู่
อบายภูมิ ให้ได้เกิดในประเทศอันสมควร ห่างไกลจากคนพาล
มีกัลยาณมิตรชักนำแต่สิ่งที่ดีงาม มีจิตใจอ่อนโยน น้อมรับคำแนะนำดี
โดยง่ายทุกเมื่อ ได้ฟังพระสัทธรรม อันเป็นเครื่องออกจากทุกข์ ทาง
ตลอดอรรณพและธรรมโดยง่าย ได้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ตรัสรู้
อริยสัจ ๔ โดยไม่มีอุปสรรคขัดขวางใดๆ ด้วยเทอญ.

คำอุทิศส่วนบุญกุศลถึงบุพชา

ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนบุญกุศล ในการนอบน้อมบูชาสักการะแด่ พระรัตนตรัย พระบรมสารีริกธาตุของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และกุศล อันเป็นไปในทาน ศีล ภาวนา ที่ได้บำเพ็ญไว้ดีแล้ว ให้แก่ญาติของ ข้าพเจ้า ทั้งในอดีตชาติและปัจจุบันชาติ พร้อมทั้งเทวดาและอมนุษย์ทั้งหลาย ที่ปกปักรักษาอยู่ ณ บริเวณนี้

ขออุทิศส่วนกุศลเหล่านี้ แด่ท้าวสักกเทวราช นายนิรยบาล ท้าว จาตุมหาราชิกา พญายมราช สรรพสัตว์ทั้งหลายเหล่าใด สามารถหยั่งรู้ ในบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าอุทิศให้แล้วนี้ โปรดมีจิตโสมนัสยินดี ร่วมอนุโมทนา ขอให้ท่านทั้งหลาย เป็นผู้มีศรัทธา ถึงพระรัตนตรัยว่าเป็น ที่พึ่ง และอบรมไตรสิกขา เพื่อความพ้นจากวิภวทุกข์ เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้า ด้วยเทอญ. (กราบ)

นักขัตตยักขะภูตานัง

นักขัตตยักขะภูตานัง

ความป้องกัน บาปเคราะห์ทั้งหลาย

ปาปคคะหะนิวาระณา

แต่สำนักแห่งเหล่านักฆัตร์ ยักษ์

และภูตได้มีแล้ว

ปะริตตัสสานุภาเวนะ

ด้วยอาณูภาพแห่งพระปริตร

หันทวา เตสัง อุปัททะเว

จงกำจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งหลายแต่

สำนักแห่งนักฆัตร์ ยักษ์ และภูต

เหล่านั้น

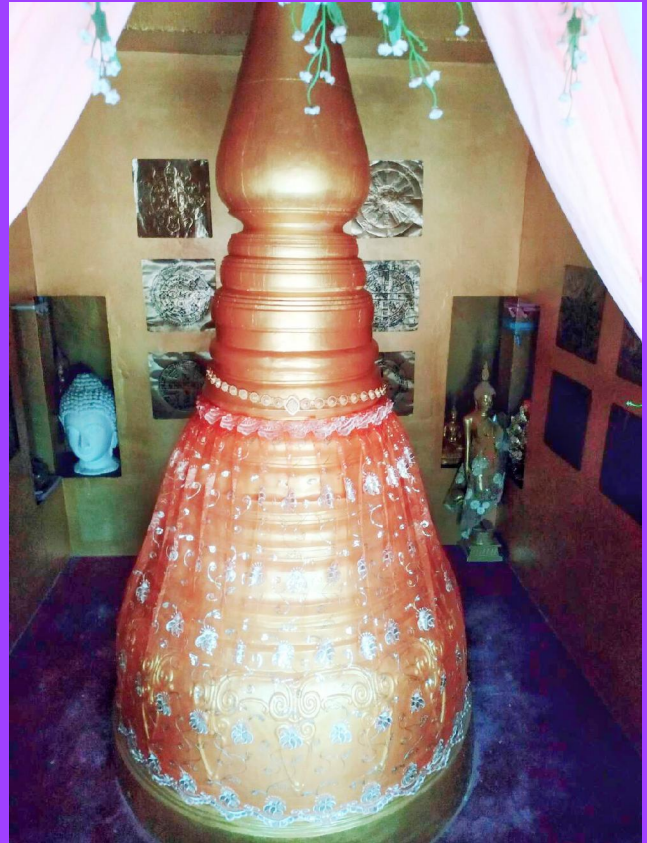
(๓ ครั้ง)

เทวตาอุยโยชนภาดา (บทส่งเทวตา)

(หันทะ มะยัง เทวะตาอุยโยชนะคะคาถาโย ภะณามะ เส)

ทุกขัปปัตตา จะ นิตทุกขา	ขอสัตว์ทั้งหลายที่ประสบทุกข์ จงพ้นจากทุกข์
ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา,	ที่ประสบภัย จงพ้นจากภัย
โสภัปปัตตา จะ นิสโสกา	และที่ประสบโศก จงพ้นจากความโศก
โหนตุ สัพเพปิ ปาณิน,	เสียเกิด
เอตตาวะตา จะ อัมเหหิ	ขอเหล่าทวยเทพทั้งหลาย
สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง,	จงได้อนุโมทนาซึ่งบุญสมบัติ
สัพเพ เทวานุโมทนต์	อันข้าพเจ้าทั้งหลายได้สร้างสมไว้แล้วนี้
สัพพะสัมปัตติสีทิตยา.	เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง
ทานัง ทะทนต์ สัทธายะ	มนุษย์ทั้งหลายจงให้ทานด้วยใจศรัทธา
สีลัง รักขันตุ สัพพะทา,	จงรักษาศีลในกาลทั้งปวง
ภาวะนาภีระตา โหนตุ	จงเป็นผู้ยินดีในการภาวนา
คัจฉันตุ เทวะตาคะตา.	ทวยเทพทั้งหลายที่มาแล้ว
	ขอเชิญกลับเกิด
สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา	ด้วยพลธรรมแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง,	ด้วยพลธรรมแห่งพระปัจเจกพุทธเจ้า
	ทั้งหลาย
อะระหันตานัญจะ เตชะนะ	และด้วยพลธรรมแห่งพระอรหันต์
	ทั้งหลาย
รักขัง พันธามิ สัพพะโส.	ขอจงคุ้มครองรักษาโดยประการ
	ทั้งปวงเกิด.

พุทธโธ เม นาโถ พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา
ธัมโม เม นาโถ พระธรรมเป็นที่พึ่งของเรา
สังโฆ เม นาโถ พระสงฆ์เป็นที่พึ่งของเรา

ธัมโม หะเว รักษะติ ธัมมะจาริง ธัมโม สุจิณฺโณ สุขะมาวะหาติ
เอसानิสังโส ธัมเม สุจิณฺเณ นะ ทุกคะติง คัจฉะติ ธัมมะจारी

ธรรมแลย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ธรรมอันบุคคลประพฤติดีแล้ว
ย่อมนำสุขมาให้ นี่เป็นอานิสงส์ในธรรมอันบุคคลประพฤติดีแล้ว
ผู้ประพฤติธรรมย่อมไม่ไปสู่ทุกคติ